

Времена года убегают, взявшись за руки... Клод Гельвеций

Ой веселе свято в нас: я іду у перший клас!

Здається, ніби ще вчора наші діти, учні 1-А класу, вперше переступили поріг столичної гімназії № 315, яку очолює чудовий директор, справжній фахівець своєї справи – Олександр Олексійович Бірюк. Ніби вчора для них, нарядних маленьких «жовторотих курчат», лунав перший шкільний дзвінок, а перша вчителька, як турботлива матуся, вела своїх «нових діточок» до класу...

Непомітно промайнув перший навчальний рік. Ніби зовсім немало часу, але для 1-А гімназії стала справжньою другою рідною домівкою. Щодня, повертаючись додому, наші діти з невіддільним захопленням розповідають, як цікаво пройшов їхній навчальний день. І взагалі, наша школа дуже гарна, затишна і тепла – і це важливо, особливо для учнів молодших класів! Між учителями й вихованцями панує дружня атмосфера повного взаєморозуміння і тісного контакту.

Для маленького першокласника дуже важливо, в якому саме класі він навчається. І з цим нам також надзвичайно пощастило! Наш 1-А – чудовий дружній клас. Більшість дітей познайоми-

лися ще на підготовчих курсах першокласників, тому, зустрівшись Першого Вересня, вони вже спілкувалися як давні добрі друзі, що позитивно позначилося на психологічній атмосфері в класі. Усі діти чемні, привітливі, контактні й завжди готові прийти на допомогу одне одному. А якщо хтось із учнів приносить нову книжку чи гру, на перерві всі діти збігаються, щоб поцікавитися новинкою й разом погратися.

Хто наша Мама?

Особливе захоплення учнів 1-А класу та їхніх батьків викликає наша вчителька Валентина Василівна. Про таких кажуть: «вчитель від Бога» або «Вчитель із великої літери». Мудра, врівноважена, вона буквально зачаровує дітей своїм вмінням цікаво викладати шкільний матеріал. Валентина Василівна прищеплює першокласникам любов до навчання й праці, навчає їх бути посидючими, уважними та наполегливими у досягненні своєї головної сьогоднішньої мети – дізнатися якомога більше цікавого.

Нашу вчительку люблять і поважають не лише учні, а й батьки, адже вона терпляче, за 10-15 хвилин перерви, встигає відповісти на кожне батьківське запитання, дати пораду чи пояснити незрозуміле. Валентина Василівна – справжній Учитель, палко відданий своїй справі!

Не сумніваємося, що такі теплі стосунки тристороннього порозуміння нам вдасться пронести через усі роки навчання наших дітей.

Свято Букваря і Клуб читайликів

На початку осені відбулася виставка дитячих виробів із природного матеріалу. У класі виставили роботи, які вражали своєю творчістю, безмежною фантазією та різноманітністю: ведмедики із соснових шишок, їжачки, килимки з різнокольорових приклеєних крупинок, горошинок, квасолин. Звичайно, дітям допомагали батьки, але тим приємніше було, що помилуватися витворами їхньої спільної праці упродовж кількох тижнів заходили вчителі та учні інших класів гімназії.

У жовтні пройшло Посвячення у першокласники та свято Букваря: чудово прикрашена актова зала, ошатно одягнені й усміхнені першокласники, які на святковій сцені розповідають вірші та співають пісень... У дійстві були задіяні всі діти, що дуже потішило батьків, які зі сльозами на очах спостерігали за концертом із залу. А наприкінці свята дітям роздали дерев'яні ложки і вони усі разом скуштували свою Спільну Кашу. Це було надзвичайно урочисто, гарно і зворушливо, аж серце стискалося від радості й гордості за своїх чад.

Також у нашому класі створено «Клуб читайликів», членами якого стають усі діти, які люблять багато читати. А ті, хто ще не встиг оцінити незамінність читання, беруть із «читайликів» приклад і також прагнуть потрапити у Клуб. Таким чином, класний керівник легко, в ігровій формі заохочує своїх вихованців до читання.

Незабутній смак Різдва

Справді незабутньою стала для дітей і екскурсія на фабрику ялинкових прикрас – ніби подорож до новорічної казки. Діти буквально із відкритими ротиками спостерігали, як вправно майстри виготовляють такі звичні для них предмети – ялинкові кульки, а потім фарбують у різні яскраві кольори, після чого художники власноруч розписують їх. Малеча із задоволенням придбала іграшки, які склудували спеціально підписали для їхніх батьків, бабусь та дідусів. Дітям сподобалася не лише сама екскурсія, а й подорож на автобусі, де вони могли поспілкуватися і послухати розповідь екскурсовода про історію рідного міста.

Ну і, звичайно, всі із задоволенням зустрічали свято Миколая і Новий Рік. Учні розповідали вірші про зиму, різдвяні свята, співали пісні про Святого Миколая, українські колядки. Одна мама принесла власноруч випечені пряники різної форми, які діти на свій смак розмальовували харчовими фарбами, а потім пригощали ними своїх батьків, братиків, сестричок і усіх присутніх.

Гімназія – рідний дім!

Минуло лише дев'ять місяців, як наші діти ходять до гімназії № 315, а вже скільки яскравих подій, вражень і захоплень! Та головне, що наші маленькі першокласники із задоволенням ходять до своєї школи, із радістю виконують завдання, із зацікавленням навчаються, кожен день пізнаючи щось нове й цікаве, спілкуються з однолітками, а вчителі їх повністю розуміють і підтримують. А всі разом вони дружньо й весело живуть яскравим спільним шкільним життям у сучасному, затишному навчальному закладі.

Ярослава Тростянська

Незвідані світи нових відкриттів

Вітаємо вас, шановні читачі та читачки, на сторінках, присвячених нашому згуртованому товариству – 3-В класу: команді міжгалактичних шукачів скарбів світової мудрості...

повелительною лабіринтів, майстерним пілотом і приборкувачкою стихій Людмилою Миколаівною, стрімко набирає обертів і рушає в путь звіданими та незвіданими світами.

Як дивитися у навколишній світ?

«Вау!». Перехопило дух від панорами, що відкрилася вашим очам?! Так, розмаїття, строкатість та багатство цих світів причаровують: тут і світ науки, і світ громадянської звитяги, і світ доісторичних істот, і світ людських чеснот, світ книги і світ спортивних досягнень, світ історії та світ театру і, навіть, світ наших і ваших мрій... І якщо ми з вами так дивитимемося на навколишній світ, то, повірте: макети динозаврів на Співочому полі сприйматимуться як застигли на мить від поруху чарівної палички релікти, а відвідини музею книги і друкарства України – як спроба доторку до Слова і до Смыслу. Подорож у Чигирин, звісно, видасться козацьким походом. Перегляд вистави «Догори дригом» переверне нашу уяву та дозволить стати співучасником лицедійства, співтворцем нової вистави, де кожному з нас буде відведено головну роль. Тож, мандруючи світами, кожен творить свій внутрішній світ, що здатен увібрати в себе і «переплавити» коштовні надбання всього космосу на унікальний скарб кожного з нас...

Архітектурний ансамбль Чигирини

Сьогодні ми поділимося спогадами про одну з численних наших мандрівок – подорож у світ історії України, у глиб Козацької доби... Ми довго гарцювали на нашому баскому автоконі, але й думки не припускали про втому чи зневіру. Хіба ж чотири години просування до зустрічі зі славним минулим могли стати на заваді таким відважним та спраглим до пригод нащадкам українських лицарів? Що означає ця відстань, коли нас багато і ми всі маємо гарні дзвінки голоси, пам'ятаємо достобіса пісень, цікавих загадок та віршів? А ще – у наших торбинках лежить добрий шмат просолоного сала, пахка паляниця із часником та люлька, набита турецьким тютюном. (Хоча, може, то й не сало, а снеки із соками й різними смачними витребеньками, спактованими турботливими матусями. Та й з люлькою, либонь, дещо перебільшили, –

Так, ми, справді, екіпаж мандруючих світами допитливих екскурсантів, що невтомно торують шляхи і стежки до нових відкриттів. І не дивіться на нас скоса: мовляв, не до снаги третьокласникам здолати складні заплутані маршрути до цієї скарбниці. Гей, полишіть свій скепсис та долучайтеся до нашої «космічної одиссеї», і ми вам гарантуємо неперевершені враження та торбинку знань на додачу! Отже, пристебніться ретельніше й женіть від себе страх, бо наш корабель, керований досвідченою і відважною

з ким не бува!). Отож, милуючись навсібіч краєвидами, дісталися ми козацької столиці – Чигирин. А героїчна витримка та шляхетні наміри були сповна винагороджені ошатністю відкритого нашим очам архітектурного ансамблю та захоплюючими, пізнавальними й емоційними розповідями екскурсоводів.

Наймогутніша фортеця України

Зокрема, ми дізналися, що Чигирин займає вигідне географічне розташування і знаходиться на правому березі річки Тясмин. І хоча найдавніші історичні спогади про нього відносяться до першої половини XVI століття, територія ця була заселена значно раніше, ще за скіфських часів. У XVII столітті Чигирин перетворився на наймогутнішу фортецю, сотником якої у 1638 р. став Богдан Хмельницький.

Чигиринська фортеця не мала собі рівних, бо була оточена горами та широкими водоймами, а стіни її вимуровані у три ряди. Звісно, що фортеця, яка була зведена на острові та ще й мала на своєму озброєнні гармати і хоробрих звиязних козаків-вояків, здобула неабияку славу, поголос якої сягнув далеко за межі України. Вона дуже довго залишалась форпостом, що надійно перетинав шлях ворожим військам... Дізнавшись про це та багато іншого, а отже, отримавши «пальне» для роздумів, надихнувшись побаченим та відчутим, ми все ж мали вирушати далі.

Останнє пристанище Хмельницького

Наступною зупинкою нашого «баского» став Суботів, де розташована Іллінська церква, яку почали зводити за наказом та на кошти Б. Хмельницького у 1653 р. Ця церква, що будувалась як родова усипальниця, водночас була і

оборонною спорудою, товщина мурів якої доходить до 2 м. На горішці облаштовано 4 бійниці, що дозволяло артилерії контролювати в'їзд до Суботова. Саме в цій церкві 1657 р. і було поховано Б.Хмельницького.

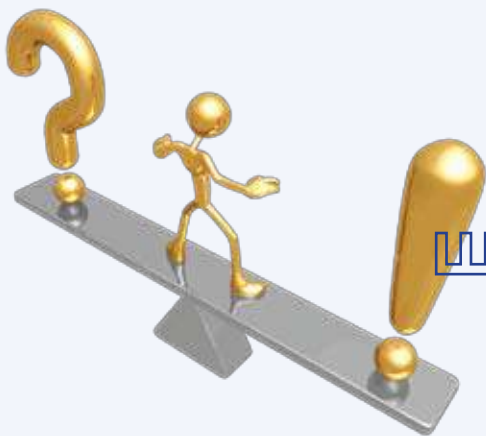
Добігала кінця наша мандрівка у світ української історії, проте не міліло річище нашої цікавості й не вичерпувалися наші сили. Тож, озброївшись (щойно придбаними) булавами та розбурханою уявою, ми стрімголов понеслися до наших «коней», наводячи «жах» на всіх минулих і прийдешніх ворогів. Хоча навряд хто і наважиться стати на шляху таким відчайдухам – гідній зміні козаків! А враженнями від мандрів іншими світами ми радо поділимося наступного разу. Можливо це буде розповідь про світ любові, і не тільки до Батьківщини. Чекайте на нас – і ми обов'язково зустрінемося на цих сторінках знову!

Почесну місію виконували...

З любов'ю до вас та з відкритими обіймами до світу думки збирали до купи мама Богдана-Яреми та Юра-Любомисла Дехтярів – Інна, мама Дмитрика Покровського – Наталія і татусь Токарєва Владислава – Віталій.

За схоплені миті щастя, викарбувані у яскравих світлинах, низький уклін нашій незмінній фото-кореспондентці – мамі Микити Абраменка, Тетяні. А почесну місію опікування поетичним словом нами було покладено на маму Дениса Каркошка – Наталію.

Процесс адаптации: ШКОЛЬНАЯ ТРЕВОЖНОСТЬ

В жизни человека психологи выделяют три ведущих деятельности: игра, обучение и труд. В дошкольном возрасте ведущей деятельностью является игра. С момента, когда ребенок приходит в школу, у него возникает так называемый кризис 7 лет, который происходит вследствие того, что маленький человек перестраивается с одной деятельности (игры) на другую ведущую деятельность (обучение)

Самые «тревожные» периоды – 1, 5, 9 и 11 классы. Также обучение в школе создает ряд тревожных ситуаций:

- новый статус ученика;
- публичные ответы у доски;
- опасение не оправдать ожиданий родителей;
- плохие отношения со сверстниками; учебные перегрузки;
- неспособность ребенка справиться с учебной нагрузкой (школьной программой);
- завышенные, неадекватные ожидания родителей;
- плохие отношения с педагогами;
- часто повторяющиеся зачетно-экзаменационные ситуации;
- смена школьного коллектива или неприятие детским коллективом;
- в старших классах тревожность связана с дальнейшим самоопределением и выбором жизненного пути.

Выделяют много причин, которые порождают это состояние. Одна из основных – это природа нервно-психической организации школьника. Важную роль здесь играют особенности воспитания, завышенные требования родителей (все нужно делать только на «отлично»). Ребенок впервые сталкивается с требованиями обучения и не всегда может им соответствовать. Страхи и нежелание ходить в школу могут быть вызваны самой системой обучения, в том числе – несправедливым или нетактичным поведением учителя. Причем среди таких детей есть школьники с самой разной успеваемостью.

Устойчивые переживания как причина

Поступление в школу для ребенка – это яркое, запоминающееся и чрезвычайно значимое событие. Но у многих процесс адаптации затягивается, и все школьники по-разному привыкают к новой обстановке и новым требованиям, предъявляемым школой. Кто-то с радостью ждет следующего нового дня учебы, кто-то, наоборот, с тревогой в глазах глядит на родителей, когда те произносят слово «школа». Немногие дети могут пережить этот период легко. В результате постоянного напряжения у ребенка формируется определенное состояние, которое специалисты называют «школьная тревожность». Негативные переживания, опасения ребенка по поводу разных сторон школьной жизни могут стать очень интенсивными и устойчивыми.

Уровень тревожности: распознать и снизить

Как распознать симптомы наличия тревожности у ребенка? Психологи обращают внимание на следующие характеристики тревожных детей:

- боится всего нового;
- жалуется, что ему снятся страшные сны, связанные со школой;
- быстро расстраивается, плачет по пустякам;
- любое задание вызывает излишнее беспокойство;
- на уроке при ответе на вопрос, даже зная пра-

Не обижайтесь на детей – у них тоже будут дети...

Родители, обязательно помните, что главная опора у ребенка – это вы! Только через постоянный контакт между родителем и ребенком можно избежать всевозможных проблем в развитии ребенка. Через беседу, позицию друга вы сможете узнать о всех трудностях, которые есть у вашего ребенка. И только когда вы будете открыты к общению, он сможет с вашей помощью найти пути разрешения всех своих проблем. Ни психологи, ни педагоги не смогут помочь вашему ребенку так, как сможете это сделать только вы!

вильный ответ, тревожный ребенок молчит, может заикаться, краснеет, начинает плакать и т.д.;

- не может долго работать, быстро устает;
- не любит браться за новое дело;
- не уверен в своих силах;
- плохо ест, плохо спит, часто болеет;
- плохо переносит ожидание;
- при выполнении заданий, столкнувшись с трудностями, тревожный ребенок, как правило «теряется», не может найти решения и, в конце концов, просто отказывается от дальнейших попыток его выполнить;
- руки у него обычно холодные и влажные;
- сильно потеет, когда волнуется;
- ему трудно сосредоточиться на чем-то;
- отказывается от общения с учителями или одноклассниками.

Хотя тревога является неотъемлемой частью любого учебного процесса, все-таки стоит помнить, что регулярное переживание этого состояния в дальнейшем может перерасти в черту характера ребенка, и как результат – тревожность будет «верным» спутником человека на всю жизнь.

Как же избежать или, по крайней мере, снизить уровень тревожности у ученика? Что необходимо делать, чтобы ребенок чувствовал себя комфортно в школе? Существует множество способов профилактики и коррекции. Это могут быть индивидуальные и групповые занятия. Первое – это вовремя заметить тревожность у ребенка и обратиться к специалисту (обычно это школьный психолог, но возможны и другие специалисты) для недопущения дальнейшего развития тревожности.

Методика профессионалов

Специалист на занятиях поможет сформировать ребенку новое, конструктивное поведение в трудных ситуациях. Преодолевается его стремление действовать всегда и везде по правилам. Он обучается доступным способам снятия излишней тревоги, напряжения, учится расслабляться и т.д.

Еще важно научить тревожного ребенка самостоятельно оценивать результаты своей деятельности

сти и доверять собственным оценкам. Кроме того, специалист предоставит рекомендации и родителям, и педагогам. В его силах помочь тревожному школьнику изменить свое отношение к успеху и неудаче, к оценкам со стороны взрослых и детей. В повседневном общении с ребенком родителям также следует:

- хвалить ребенка и отмечать его успехи;
- обсуждать с ребенком его проблемы;
- при неудаче помогите разобраться ребенку, какой его поступок привел именно к такому результату. И после этого смоделируйте похожую в будущем ситуацию, где он будет вести себя по-другому;
- предъявляйте к ребенку такие требования, которые он в состоянии выполнить;
- никогда не сравнивайте его с другими детьми: каждый человек уникальный и неповторимый, особенно если это ваш ребенок. Выделяйте его лучшие качества;
- чаще используйте телесный контакт;
- водите его в бассейн, на массаж (это поможет ребенку расслабляться);
- запишите его в театральную кружок (это научит ребенка не бояться людей и выступлений);
- демонстрируйте собой образец поведения уверенного человека: дети смотрят на своих родителей и стремятся быть похожими на них.

Николай Вовченко

ТАЛАНТ – це любов до своєї професії!

Ось і залишився позаду ще один навчальний рік. Наші діти – восьмикласники! Рік був нелегким, додалося декілька нових і складних предметів. Наприкінці року підняла всім настрій звістка про те, що наш 7-Г клас зайняв перше місце в рейтингу по гімназії.

Традиційно в гімназії упродовж навчального року проводиться конкурс між класами по всіх напрямках позакласної роботи. Кращий клас визначається за максимальною кількістю балів – як найбільш активний, успішний, організований колектив. Ураховуються такі показники як зовнішній вигляд, дисципліна, участь у різних шкільних заходах. І саме таким колективом уже третій рік поспіль стає наш клас! Насправді це не просто – вибороти перше місце серед великої кількості сильних і гідних класів нашої гімназії. Тим більше, що як колектив діти наші зорганізувалися лише у п'ятому класі, до якого прийшли із різних шкільних навчальних закладів.

Потрібно бути дуже відданою своїй справі і наполегливою людиною, щоб об'єднати і організувати дітей, які прийшли в гімназію із різних шкіл – і в перший же рік навчання разом вибороли перше місце. Такою людиною є наш класний керівник, – Наталія Юріївна Мітя. Талант, любов до своєї професії, відповідальність і переживання Наталії Юріївни за долю нашого класу стали об'єднуючою силою, яка допомагала подолати труднощі і проблеми, що ставали перед школярами упродовж навчального року. Вона повинна була то бути суворою, то м'якою, то співчутливою і терпеливою, то непохитною, аби втримати клас на належному рівні.

Не всі діти однаково усвідомлюють задачі, які стоять перед класом. Більшість учнів із превеликим бажанням беруть участь у різних шкільних заходах, інших потрібно заохочувати до такої активності. Крок за кроком наші діти навчалися перемагати власну невпевненість, бути більш організованими і цілеспрямованими. За цим становленням відчувалась впевнена рука класного керівника, яка спрямовувала дитячий колектив у потрібне русло. Велика підтримка відчувалася і з боку тих батьків, які не були байдужі до життя своїх дітей і активно долучалися до виховного і організаційного процесу в класі. Наші діти дорослішають, і попереду в них багато цікавого, нового і яскравого. І як це важливо – мати такого Класного керівника!

**Валентина Степанівна Корнієнко,
батьківський комітет 7-г класу**

У нашому класі багато талантів!

Третій рік поспіль ми займаємо I місце за рейтингом гімназії! Наш клас дуже веселий та дружний, разом ми досягаємо успіхів, і в цьому нам допомагає наш класний керівник – Наталія Юріївна Мітя, яка дуже багато значить для колективу. Усі ми цінуємо її, адже вчителька стала для нас другою мамою!

Зараз ми розповімо, як досягли такого значного успіху. Учні нашого класу брали участь у конкурсному відборі до 8 березня, підтримували дисципліну та носили шкільну форму. Деякі діти займаються у театральному гуртку. Нещодавно команда виграла «Гран-прі». Отже, це свідчить, що у нашому класі багато талановитих дітей.

У нашій гімназії кожного року відбувається акція «Збережи книгу», до якої колектив став небайдужим. Ми старанно збирали макулатуру – і завдяки нашій наполегливості посіли I місце.

Також клас взяв участь у благодійному конкурсі «Журавлики надії». Кожен учень зробив журавлика, вклавши в нього частинку своєї душі: так ми символізували підтримку Японії. Подібні прояви відіграють важливу роль у житті гімназії!

28 квітня відбулося Свято вишиванки. Якнайбільше учнів із нашого класу відгукнулись на прохання підтримати національне свято, вдягнувши українські вишиті сорочки.

Тож за допомогою старань та завдяки належному вихованню із боку Наталії Юріївни ми посіли перше місце як «найкращий клас гімназії» і отримали приз: безкоштовну екскурсію на наш вибір.

Учні 7-Г класу

Конкурс «Вчитель року 2010»

Наука – срібло, а практика – золото

Скільки себе пам'ятаю, поруч зі мною то крокує, то ліниво сунеться, то несеться, то підстрибує, то повагом ступає слово ШКОЛА. Якимось дивом приклеїлось воно до мене й не відпускає... У 7 років – першокласниця із бантиками, в 15 років – випускниця на екзаменах, у 18 років – студентка-практикантка в гімназії, в 19 років – знову «першокласниця», але вже в ролі вчителя... Все моє свідоме життя, виявляється, крутиться довкола магічно поєднаних літер у слові ШКОЛА. Чи свідомо я обирала професію в 15 років? Гадаю, ні. Проте доля чомусь привела мене саме сюди. Але, можливо, я просто не стала взагалі виходити із цього «храму вічного дитинства»?...

«Я – не чарівник, я тільки вчуся...». Учусь усе життя, і намагатимусь вчити інших не лише розумом, а й серцем

Педагогічне кредо: «Щоб в очах дитини засяяв промінець, учитель має виховати у собі сонце»

(К. Ушинський)

«Школа – це тонкий і чутливий музичний інструмент, який творить мелодію людської гармонії, впливає на думку кожного вихованця, але творить лише тоді, коли інструмент добре настроєний» (В. О. Сухомлинський)

Постійний творчий пошук

Учитель – високе слово. Одного разу примірявши на себе цю роль, розумієш, що вона багатогранна, складна, цікава, суперечлива, захоплююча, всепоглинаюча й жертвна водночас.

За все у цьому житті треба платити. За щастя постійно бачити і спілкуватися з усміхненими розумними оченятами ми платимо недоспаними ночами, годинами пошуку нового матеріалу до наступного уроку, стомленими очима після перевірки понад 70 зошитів щоденно, платимо образою своїх рідних за брак нашої уваги до них через надмірну зайнятість. Але все це повертається сторицею, коли бачиш результати своєї праці.

Діти приходять у цей світ маленькими геніями. Як не погасити вогник цікавості дитини, а навпаки – розпалити справжній світоч? Як навчити школярів учитися самостійно? Як уникнути пасивності учнів на уроці? Як «свій»

урок зробити «їхнім»? Як учительське «треба» перетворити на дитяче «прагну»? Відповіді на ці питання педагоги знаходять у постійному творчому пошуку. «Учитель приречений бути компетентним», – ці слова К. Юнга спонукають мене до постійного навчання, підвищення фахової майстерності та досягнення загальної ерудиції. Я люблю навчатись із дитинства, і цю «звичку» мені прищепили мої вчителі. Проте пам'ятаю золоте правило педагогіки: «Наука – срібло, а практика – золото».

Конкурс починається, світ завмер...

Нині стало модним брати участь у різноманітних конкурсах і шоу. Так, учителі теж мають змогу стати конкурсантами, а не лише тільки танцюристи із «Танцюють усі», народні улюбленці з «Україна має таланти», актори з «Україна слюзам не вірить» чи співаки із «Фабрики» або «Х-фактора»! Тому ще однією важливою ланкою становлення свого педагогічного досвіду

я сприйняла участь у фаховому конкурсі «Вчитель року 2010»: довго не вагалась, адже заручилася підтримкою колег своєї кафедри початкового навчання. Складність проведення відкритого уроку в початковій школі №295 полягала в нестачі часу. На підготовку припало лише півтори доби! Колеги розуміють, як складно за такий короткий час гідно презентувати свою школу в районі, який тягарем лягає на плечі вчителя-представника, адже несеш велику відповідальність.

На щастя, людині притаманна здатність концентруватися й зосереджуватися в стресовій ситуації саме на поставленому завданні. Отже, наочний матеріал був мною зібраний, конспект надрукований, програма для інтерактивної дошки складена, музичну фізкульт-хвилинку в супроводі співу та гри на «клавішах» було придумано.

Я вдячна своїм колегам за допомогу та підтримку, адже ми разом «різали, клеїли, пекли пиріжки»... На момент підготовки весь світ зупинився й сконцентрувався лише на темі з природознавства для 3 класу. Як писав М.О. Островський, «якою б талановитою людина не була, проте колектив завжди розумніший і могутніший».

Конкуренції між учасниками не відчувалося. Із колегами-конкурсантками ми люб'язно розмовляли, ділилися наболілим, позичали за потребою компакт-диски для звіту й навіть дещо радили одна одній. Після першого конкурсного дня ми довго стояли ще під стінами школи та обмінювалися враженнями. Приємно вразило те, з якою увагою та розумінням нас зустріли колеги та адміністрація 295-ої початкової школи.

Сучасні технології – на благо

Неоціненним досвідом для мене стало друге завдання конкурсної програми: описати власну педагогічну діяльність, презентувати себе як учителя, людину. В такому випадку всі свої надбання довелося подавати в цікавій творчій формі. Задля цього я довго корпіла над оформленням слайдів, опановувала Інтернет у пошуках «декору», вивчала прийоми сканування світлин, навіть працювала у фотошопі...

Нам, учителям, потрібно крокувати в ногу з часом. Уміння досконало володіти комп'ютером є необхідністю для сучасного педагога, адже на допомогу завжди приходять новітні технічні засоби навчання (ТЗН), зокрема інтерактивні дошки. Поряд з інноваційними технологіями, вони створюють чудовий тандем для розвитку і вдосконалення учнівського інтелекту та саморозвитку. До речі, колеги з інших шкіл Дарницького району також активно користуються новими ТЗН.

На що ти здатен? Конкурс покаже!

Щоб мати право навчати, потрібно самому постійно вчитися. І я навчаюся весь час, навчаюся завжди і скрізь. І мені це подобається!

11 грудня 2010 р. у Дарницькому районі відбувся конкурс «Вчитель року», який проводився на базі школи №314 (із поглибленим вивченням німецької мови). Після моєї згоди на участь доводилося чути численні запитання від колег: «Навіщо тобі це потрібно?», «А розумно витратити свої сили та нерви заради декількох хвилин слави та символічної перемоги?».

І справді, чи варто залишати, хоч і ненадовго, своїх учнів – лише для того, щоб провести урок в іншій школі, в чужому класі? Що ж такого нового можу показати? Та чи сама готова до цього? Безумовно, участь у такому конкурсі вимагає великого напруження, але я ніколи не залишалася наодинці зі своїми проблемами та сумнівами: допомагали всі: колеги, адміністрація і навіть учні.

Особливо хочу подякувати заступнику директора з наукової роботи Наталії Михайлівні Максимовій, яка допомагала готувати презентацію, а також заступнику директора з іноземних мов Маргариті Юріївні Захаровій за методичну допомогу, дякую всім моїм колегам. Також я дуже вдячна учневі 10-А класу Андрію Руденку, який допоміг поєднати всі мої ідеї та задуми із сучасними комп'ютерними технологіями.

Добрі поради та конструктивна критика, методична допомога та дружня психологічна підтримка – коли про все це згадую, то мені здається, ніби за тиждень підготовки до конкурсу я пройшла найефективніші курси підвищення кваліфікації. І це дає підстави стверджувати, що конкурс таки дає кожному можливість виявити себе з найкращого боку, показати всім, на що здатен.

Т.С. Радченко

Ким же бути?

Коли виросту дорослим, кимось, звісно, стану.
А сьогодні я збираю славний досвід мамі:
І варити, й вишивати, і пісні співати,
І як братика малого вміло колисати.
Від татуса я навчуся все робить руками:
Майструвати і пиляти, вправлятися з цвяхами.
А в бабусі я підгледів, як козу доїти,
Молоко ж смачне у неї, дуже люблю пити.
А від діда на городі вчуся поливати,
Моркву, кабачки, цибулю вмію вже сапати.
А у школі я вже з'їздив аж на сто екскурсій.
Що робити? Ким же бути? Я ще «не в курсі».

Вчитель поруч

У світ широкий краще йти з відкритими очима.
А вчитель – поруч, він навчить тебе дивитися і бачити ними.
А вчитель – поруч, він навчить тебе і слухати, і чути
Оту красу, що розум інколи не може наш збагнути.

Окрім опанування комп'ютерних технологій мені довелося попрацювати і творчо, адже поставила собі за мету – виразити себе якнайповніше. Тому мені у пригоді стали навіть власні вірші.
(Ось деякі з них)

Мирилка

Б'ються діти на перерві: «Він – мене, а я – тебе».
А то й інколи в запалі словом грізним обізве.
Не човпїться ви, не бийтесь, вмію ви порозумійтесь.
У пригоді стане вам гарне слово, що вам дам:
«Ти пробач – і я пробачу.
Ти не плач – і я не плачу.
Дякую тобі, спасибі,
Давай жити разом в мирі.
Будем друзями з тобою,
А ти, суперечко, йди стороною!»

Надія

Традиції краю з дітьми я вивчаю,
Колядки, щедрівки з ними співаю.
З хороводами, млинцями зиму проводжаю.
І з малечю й пташками весну закликаю.
Якщо будуть дітки звичай всі знати,
У майбутньому наш рід зможуть прославляти!

Право бути Великим Вчителем

Відтепер, після пройденого випробовування, намагаюся збагачувати свій методичний арсенал новими підказками колег, власними ідеями. Зайняте 3 місце спонукає не стояти на місці, а розвивати та вдосконалювати себе й надалі – як вчителя та людину. Професія, обрана в юності, зобов'язує! Але як приємно, що попри всі складнощі життя та невтомну працю ти завжди відчуваєш у собі промінці радості і впевненість у тому, що обраний шлях – істинно твій, і пройти його потрібно гідно.

«Кожна дитина має право на Великого Вчителя...». Неможливо не погодитись із Яном Корчаком!

Трина Василівна Климович,
вчитель початкових класів

Вчителям

Чого на світі тільки не буває!
Все змінює в природі плин років,
Малечі нова зміна підростає,
І кожен пам'ятає вчителів.

Із перших кроків – захист і турбота,
Вперед, і до майбутніх відкриттів,
Веде наснага, чуйність і робота,
Досвідчених і мужніх вчителів.
Сьогодні – свято!
І ми Вас вітаєм!
Ми щиро дякуєм, Вам, любі, за усе,
Терпіння, миру, злагоди бажаєм,
Все, чому вчили, в серці понесем.

Час надворі не чекає навіть нас,
Нещодавно хвилювалися у школі перший раз.
Рахувати вчилися, літери складать,
Щоб в майбутньому освіченими стать.

Незбаром мужньо пройдем крізь віки,
Потім вивчемо у світі всі річки,
Десятковий дріб до норми приведем,
І відношення з пропорції знайдем.

Пройде в праці незабутніх кілька літ,
Подолоємо наук міцний граніт.
Кожен з нас зустрине долю, сенс буття,
Неповторний шлях збудує до життя.

Гліб Кобзар, учень 6-Г класу

Вивчаємо рідний край

Відкривати для себе світ, мандрувати – завжди цікаво. А подорожувати рідним краєм – ще й повчально. Уже стало традицією, що після закінчення 5-го класу наші гімназисти відвідують Черкащину, зокрема Моринці, Кирилівку, Будища, Лисянку – місця, пов'язані з дитинством Тараса Григоровича Шевченка. Відвідали цей край і учні 6-Б та 6-В класів...

Вражає тут все: і колиска, в якій мати гойдала Тарасика, і хатина дядька, де хлопчина здобував першу науку, і семисотлітній дуб, який ховав дитячі малюнки, і давній розкішний яблуневий сад, що так рясно цвіте навесні. Доторкнувшись до вічності, прощалися ми із цією землею, сповнені незабутніх вражень.

Погожої вересневої днини поїхали ми до Трипілля. Із уроків історії шестикласникам уже відомо, що трипільська культура – одна з найдавніших на землі. У музеї всіх дітей здивувала величезна кількість різноманітних експонатів, вразили макет незвичної хати трипільця і кам'яні скульптури тощо. Одразу ж виникло бажання купити книги, сувеніри про давню культуру, самому стати дослідником-археологом.

Поруч із музеєм знаходиться Канівське море. Погратися на його березі з однокласниками – таке нечасто трапляється. Радісні й щасливі, поверталися усі додому після незабутньої і захоплюючої подорожі.

Стати частиною історії...

Хто не любить у юному віці пофантазувати про стародавніх лицарів і принцес, про замки, в яких вони перебували? Наступна подорож шестикласників – до міста Львова та замків Львівщини.

Одеський замок вразив їх своїм незвичним розташуванням, адже знаходиться на високій горі. До нього веде мощена бруківка, і коли йдеш по ній, відчуваєш, ніби стаєш співучасником

історії: у XIV столітті тут була могутня давньоруська фортеця. Існує версія, що саме в цьому замку проходили дитячі роки гетьмана Богдана Хмельницького. Декому з дітей взагалі вперше доводилося бачити старовинні споруди чи зброю часів козацтва.

Після екскурсії наші гімназисти проїхались у давньому ридвані, а також всього за 5 гривень купили собі на згадку різні «привілеї» і «титuli»: тепер серед нас є гетьмани, воєводи та інші поважні особи.

Така різнобарвна Батьківщина!

Підгорецький замок вразив своєю незвичною архітектурою (на зразок Петергофа) і водночас своєю зруйнованістю, до того ж нікого не лишила байдужим історія з Привидом, який знаходиться в підземеллі. Також учні дізналися, що навіть у наш час є люди, які підтримують та відновлюють історичні пам'ятки: наприклад, на реставрацію цієї занедбаної пам'ятки виділила гроші Руслана Лижичко.

Місто Лева захопило дітей своїми витонченими соборами, затишними вуличками, цікавими музеями, а аквапарк взагалі лишив незабутні враження. Кожен із шестикласників пообіцяв собі ще не один раз відвідати це чудове місто. А взагалі, подібні подорожі рідним краєм – це час гарно відпочити з однокласниками і збагатитися знаннями про свою різноманітну Батьківщину.

Надія Петрівна Олійник, класний керівник 6-Б

Творча майстерня наших учителів

Минув спекотний серпень. Із новими ідеями, наробками знову беремося до роботи. Творчу майстерню українців уже відкрито. Заходьте, будь ласка! Але чим же цього року дивувати наших учнів, якою роботою захопити, якими ідеями переконати, адже до цього часу стільки всього вже було зроблено? Та все ж таки шукаємо і знаходимо...

Фантазії наших учителів можна тільки позаздрити. Фонтаном ідей, заходів, відкритих уроків накрило учнів гімназії. І це було не випадково: п'ятеро вчителів нашої кафедри атестувалися на вищу категорію. Тут уже, погодьтеся, без творчої майстерності ну ніяк не обійтися! Справжніми професіоналами, які дійшли у своїй роботі до сходинки, переступити на яку можливо тільки подолавши певні труднощі, показали себе вчителі української мови та літератури: Н.Д. Бірковська, О.М. Василенко, Л.В. Черненко, О.В. Нещерет та вчитель світової літератури О.Г. Травкіна.

Спочатку були сумніви: яку тему обрати, щоб учням цікаво було на уроці? Чи зуміємо їх із напівслова або навіть погляду зрозуміти, підтримати, їм допомогти? Довгі місяці кропіткої роботи дали плідні результати: з темами визначились, уроки підготували і, як на мене, провели їх на дванадцять балів. Хвилини сумнівів, переживань, творчих пошуків уже позаду. А що ж вчителі думають з цього приводу? Давайте поцікавимося...

Героїчне минуле – через дієприкметник

Ось як згадує свій урок Н.Д. Бірковська: «Кожен учитель-предметник має свої улюблені теми. Тому, готуючись, уже знала, в якому класі та який буду проводити урок. Тема «Дієприкметник» у сьомому класі не з простих, але я її люблю ще з того часу, коли сама була ученицею. Мені цікаво працювати над нею, тому дуже хотілося, щоб учні теж захопилися цим.

Вивчається цей матеріал після детального ознайомлення із дієсловом та прикметником. Тому на уроці мені необхідно було довести, що дієприкметник – це особлива форма дієслова, яка поєднує у собі ознаки двох частин мови. Шляхом аналізу схем і прикладів учні успішно розібралися із матеріалом, активно працювали в парах, з інтерактивною дошкою, підбирали самостійно приклади.

Окрім навчальної урок мав ще й виховну мету: це повага до героїчного минулого нашого народу. На інтерактивній дошці було спроектовано поезію Л.Костенко «Мій перший вірш, написаний в окопі» та «Бронзовий солдат»: проаналізувавши їх, учні ще раз закріпили

вивчений матеріал. А закінчила урок пісня у виконанні К.Огнєвого «Димить туман» – розповідь про матір, яка багато років чекала сина з війни.

Я вважаю, що провівши урок, досягла поставленої мети завдяки учням 7-А класу, які повністю зрозуміли мене та підтримали».

Ефективне те, що утверджує особистість

А от Л.В. Черненко обрала урок літератури та тему про запорожців: «Часто я думала над тим, чому сучасники звертаються до історії козацтва й зокрема до його проблем? А потім знайшла просте рішення: йде формування національної еліти, яка спирається у своїй діяльності на козацький досвід державотворення. Відродження цих традицій є надзвичайно потрібною і важливою справою. Буде сучасне лицарство – духовно постане Україна. Сьогодні нам належить продовжити велику місію козацтва, яке знову має стати захисником честі й гідності України, її традицій, культури.

Тема уроку, яку я обрала, досить актуальна, адже під час її вивчення порушуються проблеми вірності та зради, добра та зла, батьків і дітей. Через повість А.Чайковського «За сестрою» намагалася виховувати фізично здорових, морально чистих і по-лицарськи мужніх та сильних духом громадян незалежної України в дусі патріотичних козацьких традицій.

Головне те, що учні 7-Б класу зробили вдалі висновки: чого саме навчає твір і які почуття викликає, якою людиною належить бути? Пов'язали твір із історичною добою, звернули увагу на звичаї, духовні якості козаків, їхню зброю і клейноди та висловили своє бачення того, хто ж такі козаки.

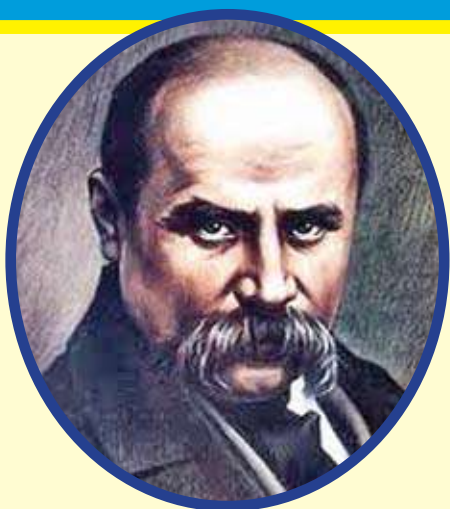
Історія вчить: ефективним є те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво: спосіб життя вільної людини, яка захищає свої права та Батьківщину. Тож відроджуймо такий спосіб життя та навчаймо цьому наших дітей».

Отож на цьому творча майстерня українців не зачинається, а продовжує плідно працювати, адже попереду ще чимало цікавої роботи.

А.М. Кривенюк, голова МО

Каждый выпускной класс для учителя – еще одна прожитая жизнь. И так трудно начинать новую...

Величне Слово великого Кобзаря

Тарас Шевченко – великий український поет, художник, громадський діяч, виразник народної думки. Його любить і шанує прогресивна Україна. Наша гімназія – не виключення: кожного року в ній проходять «Шевченківські дні», присвячені світлій пам'яті великого Кобзаря...

У ці дні в гімназії організовується виставка репродукцій картин, написаних Шевченком-художником, адже Тарас Григорович був академіком Петербурзької академії мистецтв. Також цікавинкою на виставці є представлені репродукції робіт тих художників, твори яких присвячені творчості великого Кобзаря.

Крім того, щороку в гімназії проводяться конкурси, присвячені творчості Т.Г. Шевченка. У декількох із них я, із великою зацікавленістю та піднесенням, брала участь, а саме – декламувала твори великого Кобзаря, і щиро раділа від того, адже мені вдалося зайняти в цих конкурсах перші місця.

Декламувати Шевченка – велика честь

Особливим для мене видався 2011 рік: у березні я представляла Дарницький район на X Міському конкурсі читців поезій Т.Г.Шевченка. Конкурс проходив у Національному музеї поета, що не тільки створювало атмосферу величності Слова великого Кобзаря, а й викликало почуття заглибленості у сторінки його життя, спонукало до роздумів про незламність особистості борця, впевненого у майбутньому «сім'ї вольної і нової» в Україні.

На конкурсі приємно вражала велика кількість талановитих учасників. Серед них багато читців, які гарно та майстерно декламували шевченківські поезії, а деякі розповідали твори під супровід музичних інструментів. Були також такі учасники, які виконували оперні арії.

Я вперше виступала на конкурсі міського рівня й дуже хвилювалася, як він проходить, яким буде журі, чи вдасться мені так озвучити твір, щоб вразити присутніх у залі. Подолавши хвилювання, прочитала уривок із

поєми «Катерина», де поет розповідає про долю довірливої, але скривдженої жінки-українки і таким чином розкриває нелегке життя своїх співвітчизників. Декламувати вірші про свою Батьківщину для мене – надзвичайна відповідальність, а в образі Шевченкової Катерини проглядається минуле всієї України.

Збережемо пам'ять про Генія!

Мені пощастило стати лауреатом конкурсу, в чому насамперед завдячую вчителям із української мови і літератури, які сприяли моїй участі у конкурсі, а також всьому вчительському і гімназійному колективу, який повсякденно впливає на творче формування моєї особистості. Велику сердечну подяку скажу і моїй романтичній і безмежно закоханій в українську поезію бабусі, яка надихала мене на особливе сприйняття величчя світу й усвідомлення історичної долі українського народу в постаті видатного Кобзаря.

Участь у літературних конкурсах нашої гімназії – це завжди незабутній досвід спілкування і чудова нагода показати себе і свій талант. А завдяки Шевченківським Дням ми бережемо світлу пам'ять про Тараса Шевченка, генія української літератури і палкого патріота України.

Анна Стогній, 9-В

Поетична сторінка

**Світлана Семенко,
у минулому – вчитель
гімназії №315**

Утро тихое, раннее
Солнце еще не взошло.
Кажется, что-то тайное
В мир сегодня пришло.
Ветер еще не проснулся,
Нежится в листьях берез.
Звук невидимкой коснулся
Ярких, задумчивых роз.
Травы покрыты росой
Слушают музыку звезд.
Но, осветив полосой,
Луч эту тайну унес.
(2009 г.)

Желаю я тебе дарить
любовь родным,
И близким людям дорогим,
Подругам и друзьям твоим.
Зверью, и птицам, и кустам,
И звездам, небу, облакам,
И солнцу, морю, озерцу,
Вселенной и ее Творцу.
Послав такой подарок всем,
Любовь получишь ты взамен.

Люби людей ты просто так,
Не требуя от них отдачи,
И за твою любовь стократ
Придут к тебе здоровье и удача.
(2005 г.)

**Дмитрий Загика,
выпускник 2009 года**

Подих предків, –
міцний коньяк,
знову знак, знак,
відчуваю біль у небі,
не маю неба більше,
чутно голоси,
щосили кричати,
саблі та коси мати,
в руках тримаючи зорі,
знову надію тримати,
чи багатий, чи багато,
темряви ві сні,
коли лихо не дасть уже спати,
коли сум і печаль лиш в мені...

А бывало, ходил я печальным,
По старинным и тихим местам.
Раскрывая все Киеву тайны,
Как любил, и о чем мечтал.

Бывает вечером смотрю я,
Как наверху скучают зори.
Я в них ищу тебя,
А вижу море, море, море...

Чирик-чирик кричат мне птицы,
С собою манят полетать.
Смеются, светятся их лица,
В их лицах мне свое узнать...

«Я люблю твои глаза...»

Просто легкое волненье,
Просто взгляд в глубинку глаз,
Как немое сновиденье,
Про любовь, про миг, про нас.

Пару слов сорвались в воздух,
И душа – твои духи,
И бессмысленны все фразы,
Все признанья, все стихи.

Как сплетенье лучей солнца,
Нашы чувства греют пыль,
Разрывают и меняют,
Всю несказанную боль.

Твои руки были шелком,
И так нежно убивали,
Мои жалкие мечтанья,
О таком и не гадали.

Простоту в любовном стиле,
Нам дарили небеса,
Простоту всех слов и фразы,
«Я люблю твои глаза...»

Пифагор думал, что душа поэта
переходит в тело аиста...

Из записных книжек Клода Гельвеция

Мне не страшно, когда я пишу,
За мной следят, как за мной следят.
Мне не страшно, когда я пишу,
За мной следят, как за мной следят.
Мне не страшно, когда я пишу,
За мной следят, как за мной следят.
Мне не страшно, когда я пишу,
За мной следят, как за мной следят.

Гліб Кобзар, учень 6-Г класу

Бабушка

Без милой моей и красивой,
В доме не так, как было,
Никто не испечет пирог,
Никто не сварит суп,
Никто наш дом не уберет,
В квартире не уют.

Осень

Листья грустно опадают,
Журавли летят на юг.
Луи в парках замерзают,
Птицы больше не поют.
Лучик солнца показался,
Но свирепый ветер жгуч,
Спохватился и надвинул,
Тучу хмурую на луч.

Гарно вчиться,
пише вірші.

Стих – это слабость,
Невозможность молчать,
Это острая радость
И желание отдать...

Борис Жебровский

Светофор

На перекрестке, у барьера,
Светофор стоял несмело.
Ногу правую поджал,
Глазками моргая,
Поучал нас светофор,
Козырьком махая:
Красный свет – дороги нет,
Желтый – приготовься,
А зеленый – ты беги,
Ничего не бойся.

Початкова школа МАЄ ТАЛАНТИ!

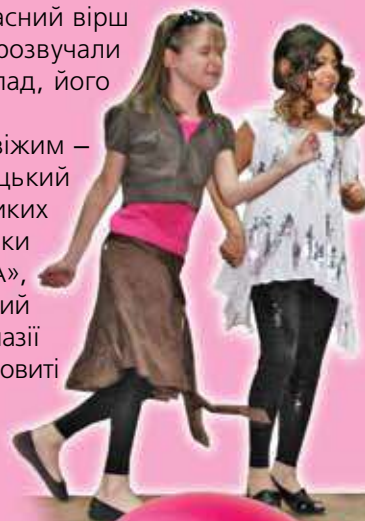
Свято Дня народження нашої гімназії, що проходило в листопаді минулого року, викликало цікавість і захоплення як у маленьких глядачів-учасників, так і у тих, хто прийшов на цю зустріч. Подія трохи незвична, адже ведучі тут не старшокласники і не артисти-професіонали, а... учні нашого 4-Б класу: Марія Лазарева та Михайло Магдисюк.

Наші веселі діти, добрі та щирі, дуже сподобалися всім гостям свята. І це не дивно. Наприклад, Марія Лазарева не тільки гідний конферансьє, вона ще й навчається відмінно й охоче. У дівчини природний інтерес до навчальних предметів, неабиякі здібності до музичного та образотворчого мистецтва, з раннього дитинства займається хореографією. Недарма кажуть: «Аби довести свою талановитість, потрібно бути дуже здібним». І ця талановита дівчинка одразу підкорила публіку своїми витонченістю, вишуканістю та граціозністю. Не поступається їй і Михайлик, уподобання якого належать до сфери природничих наук та космічного простору. Найулюбленіше заняття хлопця — читати художню дитячу літературу. Все нове про навколишній світ він дізнається з енциклопедій, а крім того — професійно займається музикою.

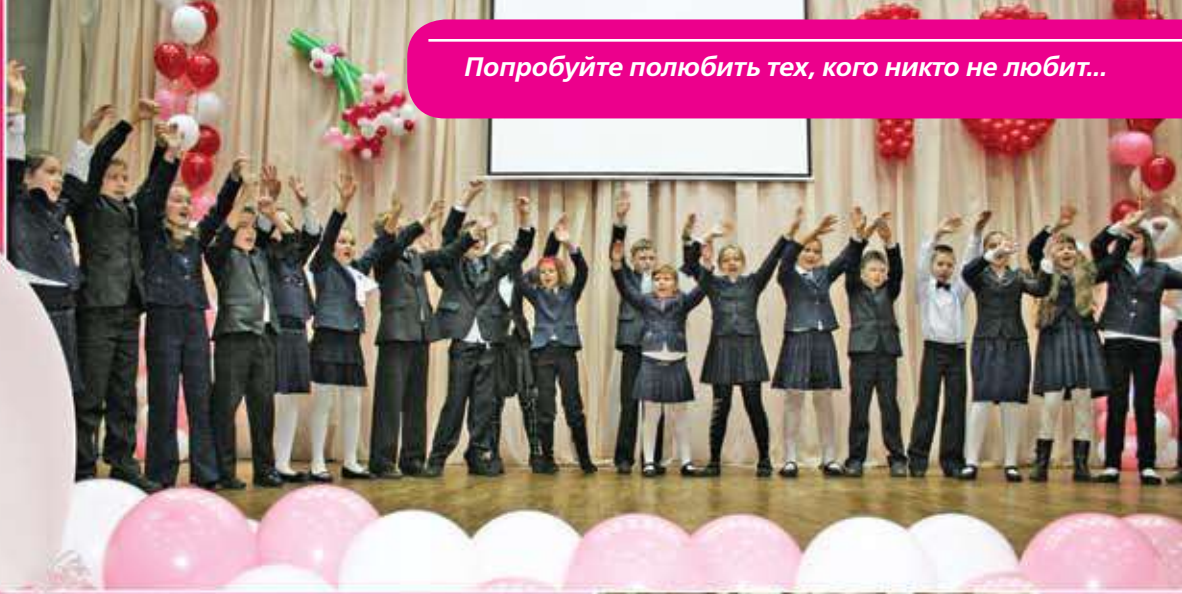
Від танців до презентації

Розпочала святковий концерт учениця 3-А класу Олександра Тимофєєва, яка декламувала власний вірш «Гімназіє любя, гімназіє мила», в якому прозвучали октави гордості за наш навчальний заклад, його вчителів та учнів.

«Хто хоче мати тіло легким, а розум свіжим — танцюйте!» — завзято рекомендував грецький філософ Сократ. Як підтвердження великих слів, на сцену були запрошені учасники клубу бально-спортивного танцю «Лідер А», які виконали прекрасний танець «Віденський вальс». До речі, той факт, що в нашій гімназії навчаються дотепні, кмітливі й дуже талановиті

*Печаль тисячоліття збагнути можна
Лиш поцілунком і теплом очей...*

школярі, ні для кого не секрет. Вони вміють не тільки танцювати й гарно співати! Так, свою майстерність гри на сопілці продемонстрував Олексій Павлечко, який виконав соло «Їхав козак за Дунай». Справжніми спортивними досягненнями здивував і Даниїл Пітеренко, підготувавши номер «Хіансандан ката третя». А скільки ніжності, краси та неповторності вклали у свій танець чарівна ведуча Марія та її партнер Артем Таран!

У цілому, абсолютно всі учні нашого 4-Б класу виступали із надзвичайним творчим запалом та ентузіазмом. Вони цікаво розповіли про початкову диво-школу, а також розкрили декілька таємниць свого дружнього, веселого та вкрай творчого колективу.

Повірити у власні здібності

Як ми вже давно переконалися, фантазія, творчість і таланти дітей завжди виявляються у різноманітних конкурсах, концертах і заходах, що проводяться в гімназії досить часто. Саме таким чином кожна дитина має чудову нагоду реалізувати свої найкращі здібності. Приємно бачити, що у підготовці та проведенні заходів беруть участь усі учні та вчителі початкової школи.

Для дитини молодшого шкільного віку найважливішим стає прагнення, щоб її побачили, а роботу – відзначили. Тому маленьких учнів необхідно оцінювати саме за результатами їхньої творчості – тоді вони вірять у власні сили і здібності. Адже творчість – рухома субстанція, яка підтримує в нас Життя. А талант сам по собі – безколірний, і набуває відтінку лише у певному його застосуванні.

Л. Редько

Калейдоскоп яскравих вражень від «Веселих стартів 2010»

День народження гімназії – найулюбленіше свято наших учнів. Підготовка до його проведення розпочинається заздалегідь, вимагає кропіткої праці вчителів і школярів, неабиякої енергії, пошуку й творчості... Паралель шостих класів традиційно презентує цю визначну подію проведенням спортивних змагань – «Веселих стартів». Саме в них діти можуть виявити спритність, кмітливість, винахідливість, довести, що в єдності та згуртованості – сила!

Логічна назва – гармонійний девіз

Отож, отримавши завдання й вказівки щодо проведення змагань, наш 6-В розпочав підготовку... Питання щодо складу команди, на диво, вирішилося дуже швидко. Зваживши всі «за» і «проти», взявши до уваги спортивні здібності й досягнення однокласників, 6-В одноставно затвердив склад учасників змагань, серед них:

Хлопчики:	Дівчатка:
1. Ярослав Воробей	1. Дарія Луцкова
2. Богдан Вовчук	2. Яна Маковецька
3. Олександр Комаров	3. Анна Роньшина
4. Давид Корнійчук	4. Анастасія Сухова
5. Ян Семчук	5. Іванна Федорищенко

Наступним етапом роботи був пошук назви й девізу команди. Варіанти були найрізноманітніші: «Веселята», «Олімпійці», «Сокіл», «Спартанці», «Неспинні». Та останню крапку у виборі поставила пропозиція Даші Луцкової: пропозиція девізу припала до смаку всім:

*Мы – команда «Форсаж»,
Мы – ребята просто класс!
Форсируем уверенно, без фарса
И без лени.
На скорости Шумахера
Преграды обойдем –
И пьедестал победы
Мы обязательно найдем!*

Назва «Форсаж» логічно народилася сама по собі. Капітаном команди обрали спортивну, взяту і відповідальну Яну Маковецьку, яка, до того ж, є призером і переможцем змагань із шорт-треку (ковзанярський спорт) в Україні і за кордоном. Тому в компетентності й організаторських здібностях Яни ніхто не сумнівався!

Старання і наполегливість дали результат!

Ми прекрасно розуміли, що емблема, яку маємо створити, повинна відобразити загальний дух команди, передати її почуття й поривання. Блискуче з такою ідеєю впоралася наша класна, «позаштатна художниця» Аня Роньшина. Яскраво-червона машинка в центрі емблеми побойовому підморгувала оком, ніби нагадувала: «Дивись! Не підведи! Не гальмуй!». Тож розслаблятися ми не мали права.

А далі постала проблема пошуку форми. Пам'ятаючи загальновідоме «За одягом стрічають, за розумом проводжають», ми все ж хотіли виглядати гідно. Та це виявилось не так просто: батьки практично із ніг збилися, шукаючи форму одного кольору й відповідного розміру. Продавці безнадійно розводили руками: то лишилося тільки дві футболки, то були такі, що в них цілком могла вміститися вся наша команда, а хтось взагалі відверто говорив про реалії «дорослого життя»: із податками на доходи, мовляв, скоро не те що футболки на базарі, а самі базари буде важко знайти...

Але старання і наполегливість невтомного батьківського комітету все ж таки дали бажані результати: новенькі футболки, ще й із фірмовим логотипом на рукаві, радували око й змушували завмирати серце... Адже ми вже уявляли себе у вирі подій! Не стояла осторонь і група вболівальників: надувалися повітряні кульки, виготовлялися плакати й барвисті помпони. І тут неоціненну допомогу надали Маша Сидюк, Гліб Куц, Настя Лисенко, Аліна Росса, Іра Новік. Вирішальний день був все ближче й ближче!

Перемогла дружба і підтримка!

І ось — нарешті! Підтягнуті, схвильовані, заінтриговані невідомим, готові до бою — ми виструнчилися в очікуванні початку змагань. У такт із нашими серцями билися серця однокласників і батьків, які прийшли підтримати команду 6-В класу «Форсаж»! У змаганнях брали участь команди чотирьох класів: 6-А, 6-Б, 6-В, 6-Г. Безперечно, наші суперники були сильними. І всі готувалися до змагань із великою відповідальністю і завзяттям. Який шквал емоцій, дух боротьби й суперництва вирував навколо! Які думки проймали нас тоді? Ось що згадують наші спортсмени...

Давид Корнійчук: «Коли починалися змагання, я думав про супротивників: їх не треба недооцінювати. Кожного слід поважати. Думав і про перемогу, і про поразку. Треба бути готовим до цього. Ми перемогли завдяки хорошій команді, завдяки дружності й підтримці. Це навчило нас бути єдиним цілим, допомагати один одному, не полишати друзів».

Дарія Луцкова: «Перед змаганням я дуже хвилювалася! І кожен вечір думала: «А якщо хтось забуде слова, впаде під час бігу, заболить голова чи живіт?»... Ні-ні-ні, цього не повинно трапитися!».

Анна Роньшина: «І ось довгоочікуваний день! Кожен думає про своє. Хтось переборює страх, а хтось морально готується до змагань! Пролунав свисток... В усієї команди почався великий викид адреналіну, що й допомогло нам стати першими. Коли ми дізналися про перемогу, то сміялися, верещали й плакали від щастя».

Яна Маковецька: «Якщо чесно, то мені було дуже страшно і не хотілося підвести нашу команду. Всі дуже переживали, але в останній момент змогли зібратися і найшвидше пробігти дистанцію!».

Головне — довіряти один одному

Завдання ускладнювалися, ми старалися, нервували, захоплювалися, розчаровувалися. Скандувала група вболівальників, тримали за нас кулаки батьки. Сльози радості, переживань! Це було здорово!

І ми це зробили! Команда «Форсаж» здобула першість! До речі, до останньої хвилини важко було повірити, що перемога наша. Спонтелічені, радісні, ми тиснули один одному руки, обнімалися. Залом прогриміло гучне, переможне «Ура!». Завдяки чому ми перемогли, чому навчило нас це змагання? Про це найкраще скажуть ті, хто цю перемогу виборював:

Ян Семчук: «Я гадаю, що ми перемогли завдяки нашому духу команди, бо всі були згуртовані та дружні. Цей конкурс навчив нас бути дружними».

Богдан Вовчук: «Виграли, адже ми дуже дружний клас, а ще нас підтримували наші однокласники й батьки. Мене цей конкурс навчив довіряти своїй команді».

Іванна Федорищенко: «Нас підтримував наш клас, і він нам дуже допоміг. Коли я бачила обличчя своїх друзів із групи підтримки, то починала набиратися неабияких сил і впевненості».

Ярослав Воробей: «Наш клас дуже старався, і завдяки цьому ми перемогли».

Настя Сухова: «Ми виграли завдяки нашій дружній, веселій і спортивній команді, а також невгамовній групі підтримки!».

Олександр Комаров: «Ми перемогли завдяки наполегливості. Це змагання навчило нас, що, якщо хочеш чогось досягти, треба наполегливо працювати».

Насамкінець хочемо подякувати всім-всім, хто був разом із нами, вболівав і співпереживав: зичимо вам міцного здоров'я, бадьорості й гарту. Вірте в те, що ви робите, долайте труднощі — і все вдасться!

Зі спортивним привітом, класний керівник 6-В класу О.М. Василенко

Цитати о 60-х

Модним бути дійсно модно. Ви запитуйте, звідки я знаю? Та я ж із супер-модного 7-В класу! Чому із «супер-модного»? Зараз поясню. Цього року на День народження гімназії усі сьомі класи отримали завдання продемонструвати моду 1960-90-х. Нашому 7-В дісталися 60-ті роки минулого століття: ми одразу почали готуватися. Ох, як довго, весело та старанно ми репетирували: спочатку придумали сценарій, розподілили ролі, поставили номери та обговорили костюми. І якими ж після такої біганини та плутанини ми стали модними! (Для 60-х років, звичайно.) А коли прийшов час виступати, усі впевнено вийшли на сцену й зіграли задумане. Хіба ж після цього 7-В не супер-модний?!

Діма Гуменюк

Найголовніше, чого нам бракувало — інформації про життя того часу. Тому знайшли статті, фотографії, факти про відомих людей минулих років. Раптом до нас прийшла цікава думка: а чому маємо показувати тільки «модний одяг»? Адже модними можуть бути музика й танці — тим паче, що в ті роки з'явилося багато відомих музичних напрямків, котрі й зараз популярні серед сучасної молоді. Тоді прийняли рішення: будемо не тільки показувати модний одяг таким, який він був у 1960-х, але й спробуємо передати, яким ми його побачили й зрозуміли сьогодні, через 50 років: той феєричний світ модного одягу, музики й танців, яким його пам'ятають наші дідуся й бабусі.

Ніка Яновицька

1960-ті — роки зародження руху «хіпі». Подивіться на фото: ми схожі на хіпі? Придивіться уважніше: цілком сучасні діти... Але: візьмемо декілька аксесуарів, одяг, який назбирали всім класом, — і ми стали самими справжніми хіпі! Раніше такого ніколи б про себе не подумали...

Костя Шароварський і Маша Налбандян

Твіст — найяскравіша візитна картка 60-х. Адже модним він був тільки в ті часи. Ми займаємося танцями вже кілька років, але нам жодного разу не доводилося танцювати твіст. Вибір музики, рухів, відтворення всього побаченого на сцені — усе це подвійна відповідальність, бо саме танець твісту розпочинав програму!

Женя Коломієць і Даша Островська

Спочатку я не хотів брати участь у виступі, але потім довелося... Проте жодного разу не пошкодував про це! По-перше я мав танцювати твіст та рок-н-рол: короткі, але непрості танці, над бездоганним виконанням яких довелося немало працювати! По-друге, за кілька днів до виступу я дізнався, що буду танцювати й вальс, о одному із танцюристів необхідно було терміново їхати кудись із родиною.

На репетиціях усі викладалися, як могли. Врешті-решт за два дні до виступу ми мали побачити те, що в нас вийшло, як одне ціле і виправити останні недоліки. Звичайно, найцікавіше було вже на сцені: мені потрібно не тільки швидко перевдягатися, а й стрімко міняти зачіски, адже вальс і твіст — зовсім різні стилі! На щастя, з метою уникнути небажаних затримок ми спланували 5 номерів у такій послідовності, щоб я виступав через один...

Та найбільше мені сподобався рок-н-рол: цей енергійний танець я опанував не одразу, але оскільки він мені дуже сподобався, то просто не міг відмовитися його вивчати і танцювати. Коли ми його виконували, аплодував увесь зал!

Отже, виступ вдался, але такого успіху ми б не досягли, якби не наш класний керівник Світлана Володимирівна: ми їй дуже вдячні за підтримку та допомогу.

Андрій Руденко

– Все прогресси – реакционны, если рушится человек...
– Если боли людей сближают, то на черта мне жизнь без боли?

Андрей Вознесенский
В 60-е он собирал 100-тысячные стадионы!

...А я з самого початку дуже хотів виступати. Проте об-раз для мене довго не могли знайти. А потім прийшло нат-хнення... У 1960-ті вельми популярною була пісня «Чорний кіт» (вона й досі багатьом відома). А хто може краще ви-конати роль чорного кота, ніж я?! Так і вирішили: чорний костюм, намальовані чорні вуса, відповідний вираз об-личчя... У результаті – всім дуже сподобались мій образ і оригінальний виступ!

Ілля Хвістані

Підготовка до виступу розпочалася ще в жовтні. Кожен із нас пережив цей період по-своєму. Наприклад, у мене виникло відчуття, ніби я повністю перемістилася у минулі часи: настільки реальним було все, що мені довелося зіграти! Отже, моїм завданням було показати Францію. Ідея про танець із парасольками прийшла до мене рап-тово. (На щастя, мені допомагала мама.) Оскільки ще з п'ятого класу ми почали вивчати французьку мову, то і французька культура мене цікавила вже давно. Пам'ятаєте Катрін Деньов, музу великих дизайнерів? Так ось: знаме-нитою вона стала після кінострічки «Шербурзькі парасоль-ки». І я не мала жодних сумнівів, яку саме музику обрати для виступу. Залишилося тільки вирішити, хто із 22 хлопців у класі виконає вальс найкраще... Танець ми придумали разом: без сумнівів, він був неперевершеним. Тож хочو подякувати за це Нікусі, Кості й Андрію.

Каміла Бондаренко

У мене, на перший погляд, було дуже просте завдан-ня: лише пройти сценою і показати деякі особливості модного одягу 1960-х. Але це тільки здається простим... Наприклад, найважчим етапом виступу виявився показ взуття на дуже високих підборах («шпильках»), які в той час увійшли в моду. До цього мені ніколи не доводилося ходити в подібному взутті! Але треба – значить, треба: до-велося вчитися. У житті знадобиться!

Наташа Коноваленко

Я не виступав, але уважно спостерігав, як мої друзі готу-валися до конкурсу. Вони відпрацьовували кожен рух, ви-тратили багато часу та зусиль на кожен номер, продумали кожне слово. І коли я побачив їх на сцені, то зрозумів, що всі старання не були марними: мої однокласники виступи-ли прекрасно, весело, оригінально!

Женя Кершков

Так сталося, що я «одвічна ведуча» всіх виступів на-шого класу ще з початкової школи. Проте підготовка до цього річного виступу виявилась найсерйознішою із усіх. Текст я вивчила досконало, але все одно: хвилювання не проходило...

Наш виступ – перший. Порівнювати ще нема з ким, отже – саме ми задаємо ритм усім подальшим висту-пам. Усі дівчата й хлопці трохи нервували. Світлана Володимирівна посміхалася, але в її очах також хова-лися іскорки тривоги. Але вже через кілька хвилин після початку стало зрозуміло, що наша вистава вдалася! Ко-жен учасник показував свій номер усе впевненіше... Рап-тово стався прикрий випадок: після виступу хлопців, які імітували групу The Beatles, мікрофон вимкнувся! Але я продовжувала говорити, і у глядачській залі настала повна тиша: всім було цікаво, що ми приготували далі. Отже, нам вдалося зацікавити зал!

Марина Токаренко

Мені обрана тема одразу здалася неважкою. Адже скільки всього можна придумати... Підготовка йшла по-вним ходом: дехто малював декорації, хтось танцював, інші шили костюми. На перервах у класі йшли репетиції, але ми часто залишалися й після уроків. На генеральній репетиції ще раз переконалися, що виступ придумали оригінальний та енергійний, а з нашими Елвісом Преслі та Мерелін Монро номер взагалі став неперевершеним! Під час показу, сидячи у залі, ми були сповнені позитивних емоцій та пишалися своєю командою.

Нікіта Сидоренко

Готуючись до цього виступу, ми багато часу прово-дили разом: на перервах, після уроків, навіть у вихідні дні: з ранку до вечора ми обговорювали всі нюанси та відточували наш номер. Все, що ми показали на сцені, – результат плідної та кропіткої роботи учнів та їх батьків: яскраві костюми, неперевершені ідеї, бездоганна поста-новка танців... Я дуже вдячна всім, хто брав участь у цьо-му дійстві! Зазначу також, що за час підготовки діти стали ще дружнішими та згуртованішими.

Світлана Володимирівна Кашитіна,
класний керівник 7-В

На всі «двісті двадцять» !!!

220 посмішок, **220** мрій,
220 сонячних і радісних подій,
220 друзів є в кожного із нас,
«220 вольт» команда – це про нас!

Це – наш девіз, девіз команди КВК 8-В класу. А починалося усе дуже непросто: восьми класи до дня народження гімназії уже традиційно готували КВК. Цього року тема була дуже гарною та світлою: «Все починається із добра...»

Ми живемо в XXI столітті – часі новітніх технологій і неспинного ритму життя. Дозволити собі готуватися до дня народження гімназії принаймні два тижні – занадто велика «розкіш». Саме тому наш чудовий, різнобарвно-барвистий, нестримно-веселий, дружньо-згуртований 8-В завертівся на повну потужність у коловороті подій лише за тиждень до очікуваної події.

Звичайно, напередодні ми місяць страждали у творчих муках, думали-гадали, фонтанували неймовірними ідеями, дивилися професійні дорослі постанови, намагалися стати схожими на популярних героїв 95-го кварталу. Наш класний керманіч Олена Георгіївна толерантно сприймала всі ідеї мрійників-фантазерів, майбутніх великих акторів театру і кіно. Але настав час зняти рожеві окуляри та реально оцінити наші

мистецькі надбання: «Сьогодні – вівторок, залишилося 4 дні. Так, усі збираємося в класі після уроків», – пролунав безапеляційно-рішучий травкінський голос.

Шалений творчий тиждень

Ми зрозуміли, що мрії часу не вистачає, треба розпочинати бойові дії. Із цього моменту почалося найцікавіше: клас перетворився на сесійну залу, а ми були депутатами. Суперечки, гарячі дебати, емоції та пристрасі навколо сценарію! Нарешті, після трьох годин справжньої іспанської кориди на білий світ з'явилися «візитка» та «стем».

Із веселих смішинок-золотинок народилось наше каверзно-заплутане, незрозуміло-загадкове питання на розминку: «Чи дуже добре, коли з точки зору банальної ерудиції і високого цинізму не кожен окремо взятий індивідуум може пережити парадоксальні явища нашого Всесвіту?».

Восьма година вечора. За чашкою вечірнього чаю залишилися найвитриваліші та небайдужі. В останньому пориві натхнення ми майже визначилися із найвеселішим і найцікавішим, але, разом із тим, найважчим «домашнім завданням»... Середа була днем народження «зірок» естради гімназійного масштабу. Ну, пам'ятаєте, як у Пушкіна: «...Три дівичи под окном Пряли поздно вечерком...». А у нас виявилися свої неперевершені «дівичи»: Олексій Пономаренко, Віктор Богдан та Олександр Колесник, які почали негайно перевтілюватися.

Нелегка вчительська доля, але яка цікава

Усе кипіло, вирувало, танцювало і підстрибувало. Усі вже всоте проганяли візитку і стем, вправлялися у дикцію, вимовляючи містичні слова нашого супер-питання під керівництвом класного логопеда – невгамовної Олени Георгіївни. Нарешті ми докумекали веселе, смішне, прикольне домашнє завдання, створили чудовий музичний супровід за ді-джей підтримки Вови Черняка.

Четвер став днем відпрацювання окремих найдрібніших елементів «домашнього завдання». Ми перевтілювалися, мандрували крізь віки і епохи, сміялися і плакали. Ексцентрична Мар'янівна (до речі, в моєму виконанні) 1 вересня побачила багато чудес, які змусили її повірити в добрі справи досить неординарного учня Віті Богдана. Добро творить чудеса, а тому старенькі бабусі миттєво перетворилися на негасимих танцівниць (Іванку Придатко і Настю Алексієнко), дуже сим-

патичну звабницю-жабу Гаяне Ярамиш'ян і модно-сучасну русалку Дашу Герасименко! Ох, нелегка вчительська доля, але яка цікава: не засумуєш у нашій гімназії!

Чомусь дуже швидко й несподівано настала п'ятниця, остання репетиція – наша генеральна. Саме тут, у хореографічний залі, прийшло усвідомлення: «Це – перемога! Не має значення, яке місце нам визначить строге журі, але ми перемогли свої егоїстичні «я» та стали однією командою!»

Візитка, розминка, домашнє завдання

О восьмій ранку в суботу в нас було повне зібрання КВК-ців, адреналін зашкалює, усе відбувалося наче не з нами. Кабінет 3-314 перетворився на модний дім, магазин, театр – «все в одному». Накладаємо грим, одягаємо костюми, перевтілюємося у образи, повторюємо текст. Десь поміж нами загубилася Олена Георгіївна, яка, дякуючи КВК-дієті, перетворилася на билиночку-стебліночку: така собі КВК-модель, яка продовжувала невпинно генерувати КВК-ідеї. Останні настанови, вгамовуємо хвилювання і... на сцену.

Актова зала... Знайома, рідна, страшна й невідома. Візитка, розминка, стем, домашнє завдання.

Наша візитка була яскравою, танцювально-співочною (запальний танок Маші Портної, Анастасії Костякіної та інших дівчат) та характеризувала всім відоме явище із різним сприйняттям: ранок вічно сплячого учня (Володимира Черняка, Івана Шмиговського); ранок невгамовного директора Олександра Колесника; ранок вічно заклопотаної учительки Насті Сидоренко; і, нарешті, ранок гламурних «дівчат» Костянтина Чайки, Олексія Пономаренко і Богдана Віктора. Апофеозом були наші сонячно-щирі побажання добра й щастя:

*Ми бажаєм щастя Всім,
Щастя у великім світі цім.*

Імпровізована зміна декорацій

Стем захопив глядачів із перших своїх акордів, першого звуку й поруху. Хлопці-богатири у картатих спідницях та хустках запально виконували танок «а-ля

російські красуні» та просили кращої долі в дзеркала-віщунки Ані Таран та Кеті Шамугія. Закінчувався виступ відомим «Only you» із лопатами та бабусями-ягусями.

Зрозуміло, що потрібно не лише просити у дзеркала виконання своїх бажань, але й робити все можливе для їх здійснення, аби не залишитися лише з лопатами в образі баби Яги! Зміна декорацій відбувалася вміло та непомітно під керівництвом Влада Новопольцева та Влада Аверченка.

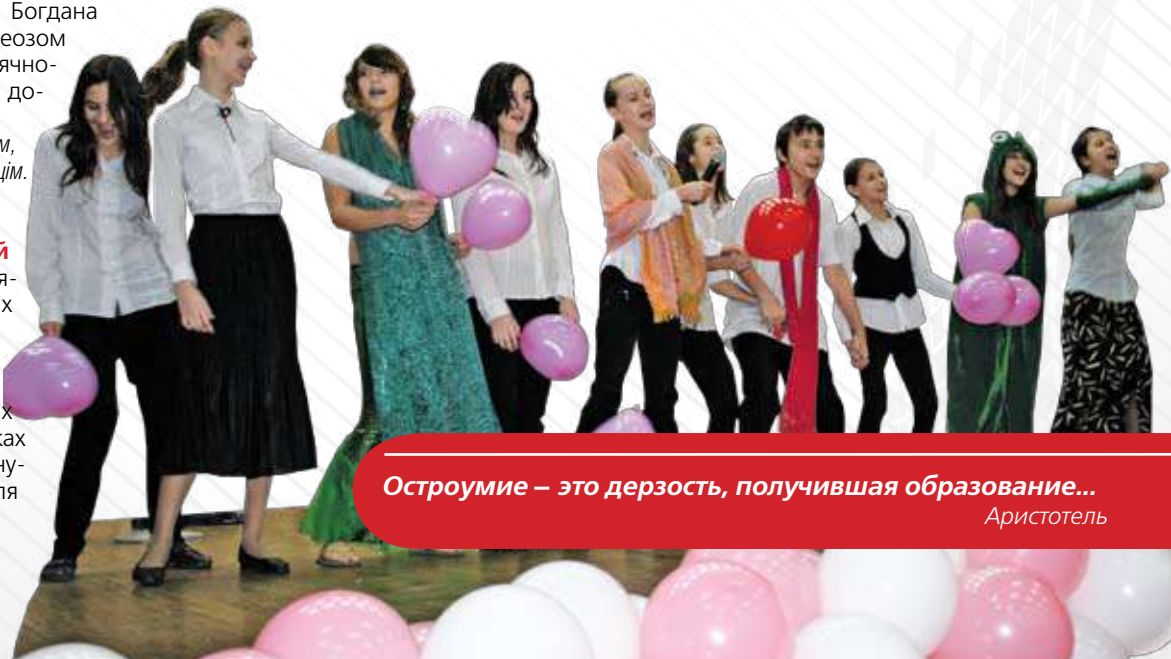
Повторення, імпровізація, найвищі бали непідкупного журі! Несподіване, але таке жадане 1 місце! Так! Ми перемогли!

Наш «зарубіжний» керманіч таки вміло вирулила в морі наших перехідно-вікових емоцій! Дякуємо, Олено Георгіївно, за небачену витримку й розуміння! Нестримна радість і блаженне усвідомлення гарно виконаної роботи, вітання і поздоровлення! Смішненька жовтого-ряча качка, символ гімназійного КВК, переїхала до нашого класу жити! Отже, нас чекає веселий, кмітливий і винахідливий рік. Отож, набираємося сил та наснаги для нових звершень, конкурсів і змагань!

Ми – гімназисти, ми звикли в рідних стінах вчитися, жити і творити на всі 220! Ми любимо тебе, гімназіє, бажаємо добра, натхнення, злагоди та успіхів!

*Із днем народження, гімназіє, вітаємо,
Нових освітянських звершень ми бажаємо,
Старанних учнів, креативних педагогів,
Що нам відкриють пізнання дороги.
І плідних буднів, і яскравих свят,
Всього-всього, що можна побажати!*

Анастасія Сидоренко, учениця 8-В

Остроумие – это дерзость, получившая образование...

Аристотель

«Міс та містер 2010»: випробування перед дорослим життям

Кожного року останні дні листопада в гімназії №315 справжнє казкове дійство: її День народження. До події готуються учні й класні керівники, на свято чекають учителі, батьки й гості, колишні випускники. Особливо всі прагнуть потрапити на конкурс 10-11 класів «Міс та Містер гімназії», який уже довів свої професіоналізм, майстерність і оригінальність.

Цього разу учасники конкурсу отримали своє завдання ще на початку жовтня. Потрібно було прорекламувати види мистецтв (театр, балет, цирк, кіно, мюзикл тощо). Отже, 11-Б мав показати переваги мюзиклу. У минулому році ми брали участь у конкурсі й здобули перемогу. Але ж то був десятий клас, а зараз — одинадцятий! Тепер нюансів багато: навчання, спецкурси, репетитори, підготовчі курси... і таке цікаве шкільне життя, відмовитися від якого просто неможливо!

Отож, ми почали готуватися до конкурсу. Спершу обрали пару. Містер — Володя Подстенний: тут заперечень не було ні в кого (та я й сам погодився на участь). А от із Міс виникла «проблемка»: за кількістю голосів клас розділився на дві однакові групи, тому переголосували вже конкретно за кожну із кандидаток, і перемогу здобула Дінара Маматказіна. (Наче на справжніх президентських виборах побували: таємне голосування, лічильна комісія і два тури.)

Усе по-справжньому.

Танець для нашого класу — не проблема. Усі шість учасників займаються танцями давно, тож за допомогою професійного хореографа швидко й легко розробили сюжет пограбування музею воскових фігур. І хоча постановка не була переповнена великою кількістю складних рухів, проте брала «за живе», виявилася веселою і захопливою, ніби зверталася до самого серця. Особливо оригінальною була кінцівка, коли «фігури, що ожили» взяли в полон грабіжників!

Складніше було із домашнім завданням: переглянули багато мюзиклів, ретельно ознайомилися із цим видом мистецтва, вивчили його риси. Але як презентувати? Вирішили піти найпростішим шляхом — показати найцікавіші уривки мюзиклів «Кабаре», «Коти», «Чикаго». Нашою «фішкою» була не тільки ширма, яка об'єднала окремі епізоди, а й фінальна пісня: як у справжньому мюзиклі!

*Сцена открылась и мир затих,
Тихо оркестр звучит.
Так начнется волшебство
Сказка, как наша жизнь.*

В музыке, танцах и песнях – жизнь,
 Вся наша жизнь с тобой.
 Дверь открывает тебе наш Бродвей,
 С нами танцуй и пой.
 Если Бродвей вся наша жизнь,
 Если актеры мы, ну что же сыграем то,
 Что все Вы так желали.
 Звуки оркестра и шум кулис,
 Блеск благородных глаз.
 Если в гармонии с миром Вы
 Все это мюзикл Вашей души.
 Мюзикл – жизнь для Вас!

Дійсно, впродовж двох місяців мюзикл став для нас яскравим життям. Звичайно, було важко, адже вистачало часу (репетиції по-20.00 і закінчувалися о 23:00). Ми валися, що страшенно дратувало; саме такий гострий емоційний зблизив. Адже кожен, зара-лишав особисті справи і присвячував свій час репетиціям. І я дуже вдячний своїм однокласникам за допомогу і підтримку: Даші Гороховській, Гені Баньковському, Лері Кучеренко, Максу Бурлаці, Кості Павлову, Максу Прокопенку, Боді Слушинському, Миші Сапронову.

...Ми знову перемогли! Усі разом! А я ще раз переконався, що у мене в класі багато хороших і вірних друзів, яким можна довіряти. Для мене цей конкурс виявився уроком пізнання друзів, перевіркою власних можливостей, а головне – іспитом перед дорослим життям.

Володимир Подстепний, 11-Б

Коли разом – тоді ми нездоланна сила!

Першого вересня 2010 р. у гімназії №315 з'явився новий клас – 10-В. Заходячи до класу, ми трохи ніяковіли: як то воно буде в новому колективі? Але сподівалися на краще і з цікавістю розглядали нових однокласників: ці – «старенькі», знайомі ще з «першачків», ці – також знайомі, вчилися в паралельних класах. А ось і зовсім новенькі: їм, певно, складніше за всіх починати навчальний рік...

Але ж нас і багато! Як одразу з усіма познайомитися? Наш класний керівник і батьки Діми Приходька запропонували на батьківських зборах чудову ідею: влаштувати для нас «квест» і пікнік. Батьківський комітет придбав одноразовий посуд, аптечку (про всяк випадок), організували транспортування усього необхідного... Нарешті, одного суботнього вересневого ранку почали прикрашати повітряними кульками та тематичними плакатами галявину в Дарницькому парку, де запланували влаштувати пікнік.

Знайомство починається із... смайлика!

А ми, новоспечені однокласники, тим часом розбиралися, що ж то за «квест»... Виявилося, це дуже весело і цікаво! Спочатку, розділившись на три команди, ми, за допомогою заздалегідь підготовлених фотографій, шукали по школі «таємні схованки», де містилися послідовні завдання (водночас «новенькі» вивчили всі «куточки й закуточки» в гімназії). Потім разом розгадували «шифровки», шукали «смайлики» у спеціальних місцях (і коли тільки батьки встигли розкласти їх на подвір'ї?) і отримували різнокольорові бонусні стрічки за кожне вдало виконане завдання.

«Швидше!» – підганяють капітани, і ми «голова до голови» розглядаємо нове завдання, виконуємо його і... знову опиняємося на «старті». Тут на нас чекає перерозподіл тепер уже на дві команди (і мама одного з учнів, Майя Юріївна, яка підбадьорює усіх батончиками «Milky Way»). Чудово! І ще б водички... Адже погода – літня: сонячно, тепло, ані вітерця, ані хмаринки. Неперевершений день! Після легкого «перекусу» новостворені команди розходяться: одних – заплутаний ребус веде до ТЦ «Аладін», а інших – до озера. Там на них знову чекатимуть «смайли», прикріплені на... батьків, кожен з яких і поведе свою групу до наступних пригод.

Можна тільки здогадуватися, що думали пасажирки маршрутки про нашу гомінку зграю... А ми, побачивши на зупинці іншу команду, з якою нещодавно розійшлися по різних завданнях, безмежно зраділи: час об'єднуватись! Отже, тепер усі ми – єдина команда, яка з чистим сумлінням може вирушати на пікнік...

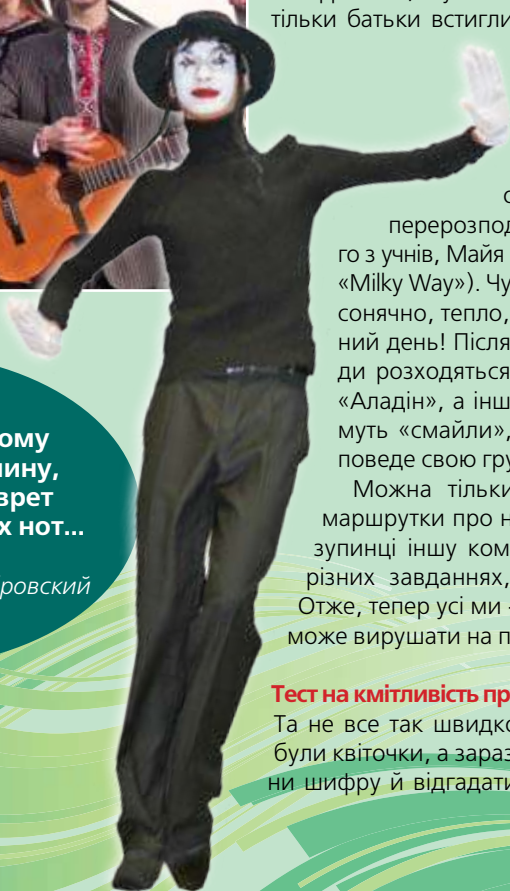
Тест на кмітливість продовжується...

Та не все так швидко: виявляється, попередні завдання – то були квіточки, а зараз почалися ягідки. Якщо скласти дві частини шифру й відгадати скоромовку, а потім разом прокричати

Как хорошо быть одному
И слышать только тишину,
Она не льстит, она не врет
И не берет фальшивых нот...

Борис Жебровский

її, шокуючи перехожих – було не так вже й важко... А ось розміститися усією командою (двадцять двоє!!!) на одному аркуші газети...

Майже ідеальне коло (згідно з наступним завданням) ми відтворили дуже швидко, а от як його зробити «виворіт-навиворіт», не розриваючи рук... Довелося попотіти! Але й тут обійшлися без підказок і отримали новий приз – міцну гарно сплетену мотузку. І знову – випробування: двадцять дві долоні ледь-ледь умістилися, тримаючись за той мотузок, коли ми, наче велетенська стоніа, долали останній етап нашого дивного шляху. А от сорок чотири ноги ніяк не могли розібратися у тій тіснєві і час від часу таки наступали на сусідні кінцівки, змушуючи їхніх «господарів» вибачитися та перепрошувати.

Нарешті, останнє завдання: не розриваючи рук, зняти коробку, підвішену високо на сосні. Ха! Для нас, хто пройшов «вогонь і воду», це така дрібниця: адже ми – команда! Нетерпляче відкриваємо коробку... Що це? Ще одна мотузка?!

«Так буває, що люди сваряться, – пояснюють символізм батьки. – І тоді «команда» розривається на «частини»,

як оця, колись довга й суцільна, мотузка. І вам слід навчитися прощати, миритися і завжди знаходити компроміс...».

Ми зв'язуємо обидві мотузки міцним вузлом, прикрашаємо чесно заробленими кольоровими стрічками та «смайликами» (згадка про подолані разом перешкоди) і урочисто передаємо Ользі Михайлівні на зберігання. Ура!!! Оплески!!!

А потім був пікнік... Ми дружно бігли у «вибивного» і щось подібне на футбол, влаштовували «перегони» і грали в «мафію». І настрій, і погода були сонячними. Так шкода було прощатися із гостинною галявиною. Адже тут ми стали командою, ми стали КЛАСОМ!

От тільки не подумайте, що відтоді у нас в класі все «рожево й солодко», усі «посміхаються, цілуються і дарують одне одному цукерки та квіти»... Звісно, буває різне: і суперечки, і непорозуміння... Але сподіваємося, кожний із нас пам'ятає головне: разом ми – команда, разом ми – сила! Про це нам нагадає пам'ятна мотузка із кольоровими стрічками та «смайликами», що зберігається у класі на почесному місці.

Не вірите? Приходьте й подивіться!

**Настя Буберенко,
Діма та Майя Приходько, 10-В**

Пока ты будешь счастлив, у тебя будет много друзей...

Наш клас – немов намісто...

Декілька років поспіль на День народження гімназії наш клас виступає перед глядачами, презентує свої вміння й навички. Навіть якщо ми не виграємо, все одно знаємо: на рівні наших суперників ми завжди тримаємося гідно

У цьому році наша тематика – презентація країн, а конкретніше – Аргентини. Нашою метою не був виграш, адже, як і завжди, ми намагалися лише показати, на що здатні й що кожен із нас – особливий і неповторний.

У підготовці до виступу брав участь увесь клас. Спочатку розглянули всі пропозиції, а вже потім, разом, ми приймали рішення щодо костюмів, декорацій, сценарію, їжі тощо. Наш клас немов намісто, а кожен наш учень – намістина в ньому: і хоча б одна ланка випала – все порушиться. Багато що залежить саме від удачі. Цього разу вона була також на нашому боці, адже ми на неї заслужили. Кожного дня ми вдосконалювали наші ідеї, реалізовували їх, фантазували, вигадуючи щось нове, неповторне, що було б тільки в нас. Нам не кортіло виграти: скоріше, ми хотіли передати ту чарівну святкову атмосферу, яка перебувала в наших серцях; глядачам – підняти настрій, а також порадувати батьків, друзів та вчителів. Одразу акцентую, що без нашого класного керівника ми б не змогли втілити в життя наш проект, адже саме вона скерувала нас на правильний шлях.

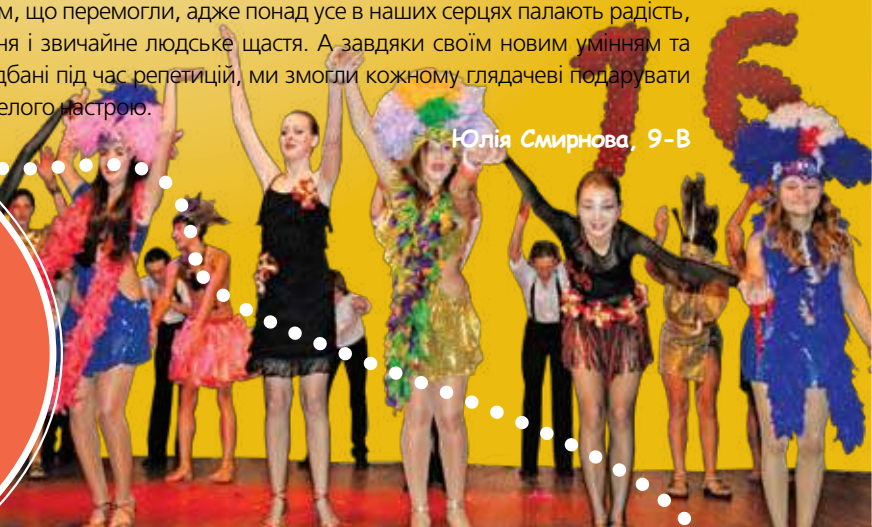

Аргентинський запал

Під час підготовки до презентації ми отримали не лише величезне задоволення, а й дізналися багато цікавої інформації про Аргентину, назва якої походить від латинського слова *argentum* (срібло). Аргентина вважається колысковою танго. Так, аргентинське танго складається із різноманітних стилів, які поступово розвивалися в різних регіонах Аргентини та Уругваю. Щороку в Буенос-Айрес проводиться навіть Фестиваль танго. Коли Північна півкуля віддана у владу зимової холоднечі, в Аргентині – літо, і в самому розпалі – традиційний карнавал у місті Гуалегуаячу. Це найдовший у світі карнавал: костюмовані колони із піснями та веселим галасом проходять у країні впродовж двох місяців. Такий період прийнято називати «часом карнавалів», а всі вулиці належать запальним південноамериканським танцям.

...Ми пишаємося тим, що перемогли, адже понад усе в наших серцях палають радість, веселість, задоволення і звичайне людське щастя. А завдяки своїм новим умінням та знанням, які були надбані під час репетицій, ми змогли кожному глядачеві подарувати шматочок свята й веселого настрою.

Юлія Смирнова, 9-В

Сьогодні ти такої, таким создал себе вчора...

Подорож в історичне минуле

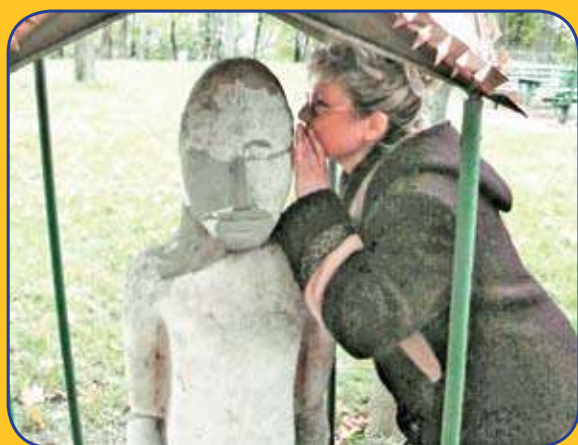
У 5-му класі, разом із іншими новими предметами, учні почали вивчати історію України і водночас – історію Києва, яка дає можливість більше дізнатись про його заснування, найважливіші віхи, архітектурні споруди з найдавніших часів до сьогодення та про видатних осіб, які сприяли розвитку та процвітанню нашого міста...

Золоті куполи Києва

Одного погожого осіннього (хоч і прохолодного) дня учні 5-А класу вирушили автобусом у першу подорож-знайомство з рідним містом. Усі мали веселий, бадьорий настрій, були задоволені, що можуть удосталь поспілкуватися та багато чого дізнатися про історію свого міста. Нам пощастило з екскурсоводом, який виявився дуже ерудованою людиною. Крім того, що він досконало знає історію міста, ще й цікаво може розповісти, звідки походять імена людей і що вони означають. Діти уважно слухали, багато запитували, адже хотіли дізнатися якнайбільше про те, що їх цікавило.

Під час екскурсії побували у Софії Київській, Михайлівському Золотоверхому соборі. Біля Золотих воріт відбулася символічна «посвята» всіх присутніх: учнів, батьків, учителів. Отже, тепер ми – справжні кияни! Далі наша подорож продовжилася Видубицьким монастирем. Там ми дізналися не тільки про походження назви «Видубичі», а й про церкви на території монастиря.

Коли наша подорож закінчилася, усі були дещо стомлені, але дуже задоволені тим, що час пройшов не даремно.

Слідами Трипільських легенд

Наступною стала подорож до Переяслава-Хмельницького, багатого на історичні події. Там ми відвідали панораму оборони Києва під час Великої Вітчизняної війни, музей Григорія Сковороди, а також музей під представленою історією від палеоліту до XIX ст. Діти із задоволенням слухали розповідь екскурсовода про первісні часи і фотографувалися біля реконструкції поселення

Найбільшу нашу увагу бабами». Легенда то воно обов'язково

привернули трипільські божества, які називаються «трипільськими свідчить: якщо на вухо такій «бабі» прошепотіти своє бажання, здійсниться. Тому всі присутні (без винятку!) звернулися до стародавнього божества й розповіли про найпотаємніше. Також цікавими для учнів виявились факти про побут, звичаї і традиції українців у різні періоди історії.

Екскурсія до Переяслава-Хмельницького усім сподобалася. Надалі ми вирішили розширювати свої знання про рідний край та його історію. Недаремно один із видатних людей сказав: «Той, хто не знає минулого, не має майбутнього».

Тетяна Володимирівна Буга,
вчитель історії та класний керівник 5-А

Новорічні свята на уроках літератури

Наприкінці січня у гімназії відбувся районний семінар, який зі своїми унями підготували Бірковська Н.Д., Василенко О.М., Нещерет О.В., Черненко Л.В., Травкіна О.Г. Напередодні події хвилювання переповнювали всіх, адже ми повинні були гідно представити нашу гімназію у районі та показати роботу вчителів із унями...

Потрапивши до зали, опиняємося у старовинній українській оселі, прибраній іконами, вишитими рушниками, самотканими доріжками. «Господиня» (Бірковська Н.Д.) порастється біля печі, «дті» (учні 6-В) готують святковий стіл, а «батько» (учень 10-А — Д.Приходько) заносить дідух і благословляє всіх на вечерю. А тут і колядники (учні 2-В) не забарилися: гарних пісень наспівали, господарям щастя, здоров'я побажали.

Учні 8-В показали вертеп: сцену народження Ісуса Христа. Учениця 10-А Стогній А. розповіла, як святкують Водохреще в Україні. Завершуються зимові свята Масляною. Учні 8-В із учителем гімназії Яновицькою Т. виконали пісню «Квітка-душа», побажавши присутнім віри, сил і щастя. У той же час дівчата частували всіх млинцями.

Окрему подяку висловлюємо бабусі нашої учениці Кобальчинській Р.Р., яка допомогла запросити народних майстринь. Вони продемонстрували уням та гостям свої вміння розмальовувати писанки, різдвяне печиво, дзвоники, плетіння дідуха та інших символів, які неодмінно мають бути в кожній домівці. А сама Роман Романівна розповіла про традиції проведення зимових свят у різних регіонах України.

Атмосфера затишку і гармонії панувала як у залі, так і в серцях усіх присутніх. Вогники в очах та усмішки на вустах свідчили про те, що семінар не залишив байдужим нікого, а відроджувати народні традиції у школі — вкрай необхідна справа, яку із розумінням і вдячністю сприймають і залюбки підтримують наші гімназисти.

А.М.Кривенко,
Голова МО вчителів української мови та літератури

Человек, не осознающий сложность искусства, никогда не сделает ничего значительного. Человек, который осознал эту сложность слишком быстро, не сделает вообще ничего...

Жан Батист Симеон Шарден

Театр-2011: «Крок у майбутнє»

Так трапилось, що у нашій гімназії багато любителів театрального мистецтва. І це зрозуміло, адже наш шкільний театр «Крок у майбутнє» кожного разу дарує школярам захоплюючі вистави. У нашому виконанні глядачі вже бачили багато постановок: «Звичайне диво», «Алі-Баба та 40 розбійників», «Лускунчик» тощо. А цього року ми подарували глядачам виставу під назвою «Задзеркалля»...

Це нова п'єса із різними, своєрідними ролями, з якими наші актори впровадили чудово. На першій репетиції наш керівник Олена Іванівна Руднева розподілила ролі (Д.Корнієнко — принцеса, В.Погиба — робітниця, Д.Пантелус — Лапатусенька і т.д.), і почалась довга та копітка робота, яка тривала більше семестру.

Чим більше ми наближувались до прем'єри, тим помітніше хвилювалися. Після першого виступу, маю зізнатися, ніхто не думав, що ми займемо перше місце у районному конкурсі, хоча в глибині душі така надія тліла. Тому, коли Голова комісії сказав, що ми — перші, нашому щастю не було меж! Отже, ми в черговий раз повірили у свої сили і талант нашого керівника і режисера Олени Іванівни!

Але на цьому визнання нашої командної праці не закінчилося. Другим етапом був міський конкурс. Ми хоч і не отримали призового місця, але виступили гідно і отримали багато схвальних слів на свою адресу від членів журі — до речі, досвідчених акторів. Так, учень, який втілював образ Сонника, отримав особисту відзнаку, а в номінації «Краща жіноча роль» приз отримала В.Погиба.

Усі ми раді нашим успіхам і збираємось надалі дарувати глядачам зустріч із прекрасним — нові цікаві та захоплюючі вистави.

Н. Сидоренко, 7-В

Особливості гуцульського Різдва

Різдво – чарівне свято, що християни православного обряду святкують у ніч із 6 на 7 січня. У нашій країні люди здавна святкували Різдво, але зараз традиційність свята відходить на другий план – скажімо, усе рідше ставлять на стіл традиційні 12 страв, колядники не носять із собою обрядові козу та зірку, а мешканці «висоток» навіть не пускають їх до себе в квартири. Проте є ще місця, де зберігся справжній дух Різдва. Наприклад – Карпати...

Отже, 6 січня у Верховині зупинився «вибуховий мікс» із 11-го та 9-го класів (саме у цей день мешканці старанно готуються до Святвечора ще зранку). На вулицях усі люди – веселі, чомно вітають один одного зі святом. У магазині – велика черга із господинь, які скуповують продукти до Святої вечері. У повітрі витають аромати смаженої курки, карпатських приправ і мандаринів, а урочистий та щиросердний настрій сучасних гуцулів передається навіть туристам.

Завірюшна природа ніби сама запрошує – підмерзлий сніжок хрустить під чоботями, а гори височіють над маленькою людиною, ніби закликають розкрити їхні, заховані під смереками таємниці. До вечора ще чекати й чекати, а тому приїжджі знаходять для себе забаву: від малого до старого ідуть кататися на гірку.

Надзвичайне прославлення Господа

А коли таки звечоріло, усі вирішили повернутися до гостинної хати. По дорозі нам зустрілася весела компанія гуцулів у народному вбранні: теплі вовняні кептарі поверх сорочок, білі штани «гачі», шапки з пір'ям. На їхнє привітання «Христос се рождається» ми, як заведено, відповідаємо: «Славимо Його!». До нашої будівлі прямує похмура людина в розшитому кептарі та підперезаній яскравими стрічками шапці, на якій зображено сцени із Святого письма. У руці – сокира!

Але, підійшовши до господинь, чоловік усміхнувся і запитав дозволу заколядувати. Він виявився звичайним колядником, а його топірець-сокира насправді виявилась розписаною гуцульською барт-

кою на довгій ручці. Потім він заспівав дивну, незнайому нам колядку, яка розповідала про народження Христа, ушляхуєвала Його та Господа, вихваляла Карпати зокрема та Україну в цілому. Приспівуючи, хлопець крутив у руках бартку. Ми колядку послушали, віддали співаку гостинці та зайшли до хати, де вже чекала Святкова Вечеря...

За традицією, на столі стоять 12 страв, серед яких смачні голубці по-карпатськи, смажена риба з горіхами, м'ясо з грибною підливою, узвар з пампушками та головна пані святвечора — кутя. Але до молитви куштувати усі ці кулінарні дива не можна, тому слухаємо урочистий гучний голос господаря садиби.

Неповторимий гуцульський колорит

Наступного дня вранці йдемо до церкви. Газдині й дівчата, газди й парубки, одягнені в гуцульський народний одяг і виграючи різними кольорами, чекають закінчення Служби Божої. Коли вона завершується, з'являються колони колядників (їх, традиційно, по 12 осіб у групі, як і апостолів), деякі з яких несуть трембіти. Голова групи називається «березою».

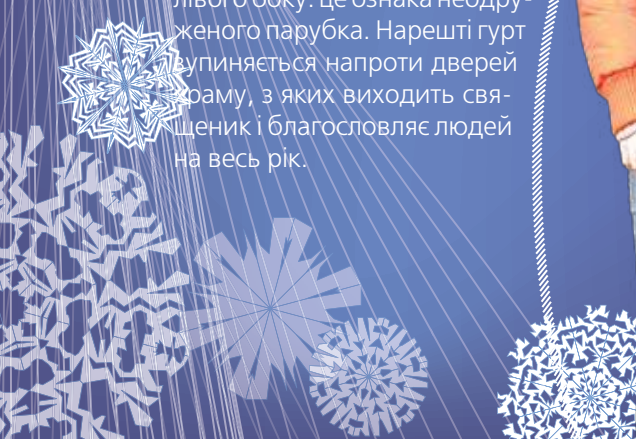
Гучними, добре поставленими головами чоловіки та парубки співають колядки, підкидаючи бартки або брязкаючи дзвониками. Колядники обходять церкву 7 разів. При цьому дівчата починають вишукувати серед чоловіків таких, у кого перо на шапці з лівого боку: це ознака неодруженого парубка. Нарешті гурт зупиняється напроти дверей храму, з яких виходить священник і благословляє людей на весь рік.

Мені вдалося навіть поспілкуватися з «березою» однієї з групи колядників — скрипаєм Миколою Ілюком, який водночас є власником музею гуцульського побуту і керівником гурту «Гуцули». Микола розповів, що всі групи закріплені за певними секторами міста, а отримані під час колядування гроші відкладають: одну частину — на потреби нужденних людей, іншу — віддають церкві.

Звідусіль чутно співи та сміх, і ми відчуваємо той дивовижний дух Різдва, що майже втратили жителі мегаполісів і який має присмак неповторного гуцульського колориту. А тому — від щирого серця бажаю і вам відсвяткувати Карпатське Різдво!

11-А

Сходінками наукового олімпу

Шкільне життя – період становлення дитини, сповнений пізнання, нових звершень, період бурхливий та захоплюючий. Цікавості шкільному життю надають події не тільки під час уроків, перерв, під час проведення та підготовки до різноманітних змагань, концертів, конкурсів чи екскурсій. Для багатьох учнів гімназії відкриття себе для інших і інших для себе відбувається під час підготовки та проведення різноманітних наукових заходів: конференцій, олімпіад, конкурсів, читань, фестивалів тощо.

Саме система роботи гімназії наукового спрямування надає можливості дитині проявити себе в якості дослідника, філософа, винахідника, пошуковця. Але учням 5 класів новий вид діяльності дається нелегко.

На даному етапі дітям пропонується написання творчої роботи. По суті – це твір про себе, про своїх улюбленців, свої вподобання, захоплення. Але до його написання висуваються певні структурні вимоги: має бути складений план твору, окреслена мета, зроблені висновки. Саме тут виникають труднощі. І не тому, що діти не вміють творчо працювати або не вміють сформулювати свою думку. На жаль, дорослі, сприймають вимоги до написання робіт як необхідність втручання, забувають інколи, що учень, закінчуючи 5 клас, вже особистість! Дитина має свою власну думку, своє бачення теми, своє місце в класному колективі, якому буде презентована робота! На даному етапі головне – надати можливість особистості самостійно презентувати себе! Для цього не обов'язково роботу друкувати, шукати тему в Інтернеті, користуватися ним для написання, роздруковувати в кольорі безліч сторінок. Головне, щоб представлена робота зацікавила не тільки автора, а й однокласників!

Творча робота, як будь-яка наукова робота, оцінюється за певними критеріями. Оцінка може видатися недостатньою. Дуже рідко щось нове вдається одразу. Тому буде більш доцільно не ображатись, а спробувати працювати далі! Із власного досвіду: учні, які почали працювати в даному напрямку у 5-6 класі, в старшій школі найчастіше стають призерами, переможцями різноманітних заходів, і не тільки – наукового спрямування.

Приємно, що наші учні крім традиційних науково-практичних заходів вже другий рік поспіль беруть участь у національному етапі міжнародного конкурсу Intel ISEF. Лауреатами даного конкурсу у 2011 році стали: Вижва Анастасія (10-А клас, тема: «Статистичне моделювання в природознавстві та медицині», керівник Пастух Л.М.) та Міщенко Марина (10-Б клас, тема: «Шуми. Кольори

шуму», керівник Максимова Н.М.). Дівчата вже мають свої перші наукові статті, надруковані Національним технічним університетом України (КПІ).

Традиційно багатий врожай зібрали наші учні на мовно-літературних конкурсах: «Знавці української мови, ім. Петра Яцика», «І Міжнародний мовно-літературний конкурс учнівської та студентської молоді ім. Тараса Шевченка», «Міський конкурс читців поезії Лесі Українки», IX Фестиваль «Тарас Шевченко – мовами національних меншин» (німецька, французька), XX Всеукраїнський відкритий конкурс читців ім. Тараса Шевченка.

Ми можемо пишатися призерами міського туру Всеукраїнських учнівських предметних олімпіад (за підсумками участі у міському етапі гімназія посіла II місце в районі). Ними стали: Сидоренко Анастасія, Кравець Святослав, Якименко В'ячеслав, Кротюк Квітослава, Древінська Вікторія, Комарова Тетяна, Сліпко Олена, Климович Вікторія, Кулагіна Катерина, Лаган Ярослава, Пролеєв Ілля, Салата Юлія, Савені Стефанія, Петрова Віра, Красуля Наталія, Колесник Олександр, Довгаль Анна, Громадська Анастасія, Шпера Антон. Сидоренко Анастасія та Кравець Святослав представляли Київ на Всеукраїнському етапі олімпіад, де Анастасія посіла III місце з географії.

Конкурс науково-дослідницьких робіт Малої Академії наук України для учнів гімназії був традиційно вдалим (16 призерів місцевого рівня): Комарова Тетяна, Вишва Анастасія, Дьяков Гліб, Кирилюк Олена, Будченко Людмила, Бурлака Максим, Довгаль Анна, Чернишова Вікторія, Лаган Ярослава, Бурмістрова Катерина, Сівак Катерина, Шемякіна Юлія. І, нарешті, перемоги, якими може пишатися не кожний заклад: призерами Всеукраїнського конкурсу МАН стали Комарова Тетяна (секція медицини) і Вишва Анастасія (секція географічного краєзнавства).

Перемог та звершень у наших учнів кожного року безліч! Недаремно учням гімназії у травні 2011 року було надано честь презентувати наукові досягнення закладу у Маріїнському парку на V Всеукраїнській науковій виставці-презентації.

У нас найкращі учні! А найбільші перемоги ще попереду!

Наталія Михайлівна Максимова, заступник директора з наукової роботи

Що таке Intel?

«Intel-ISEF заохочує молодь до дослідження світу, в якому ми живемо, – відзначив голова ради директорів корпорації Intel, член державного комітету США з викладання математики і природничих наук у 21 столітті доктор Крейг Баррет. – Досягнення переможців конкурсу не можуть не вражати. Я вірю, що нове покоління молодих науковців допоможе у захисті довкілля і створити революційні технології, які змінять світ».

Мені випала честь представляти свою роботу на національному етапі міжнародного конкурсу Intel-ISEF «Intel-Техно Україна 2011». Не можу сказати, що це дуже легко або дуже просто. Впевнена, потрібно намагатися йти вперед – до перемоги. Я здивувалася, коли прийшла на конкурс. Думала, що там буде напружена атмосфера, проте я помилялася: атмосфера була дружньою та веселою. Напевно, найбільш напруженим моментом всього конкурсу є, звичайно ж, захист наукових робіт. Кожному потрібно, спочатку, розповісти про мету та актуальність данної роботи, а потім відповідати на запитання. Важко було презентувати свою роботу англійською мовою, адже технічну англійську ми не вивчаємо.

Intel – це гарний шанс проявити себе, шанс довести всім, що твоя робота унікальна. Було дуже цікаво поспілкуватися з іншими учасниками та розширити свій кругозір, дізнатися для себе щось нове, а іноді й подискутувати.

А всім моїм наступникам щиро раджу – ніколи не зупиняйтесь на досягнутому, йдіть вперед до нових перемог та вражень!

Марина Міщенко, 10-Б клас

*Когда ребенка лишают возможности
заниматься любимым делом,
он учится лгать и притворяться...*

Оновлена система трудового навчання

На сьогодні в Україні колишня система трудової підготовки учнівської молоді вичерпала свої можливості. Зараз, коли відбувається стрімка переорієнтація ціннісних орієнтирів у суспільстві, необхідність оновлення звичної системи трудового навчання учнів загальноосвітніх шкіл очевидна.

Проектно-технологічний підхід

Основна мета трудового навчання – виховання творчої особистості, розвиток її інтересів, нахилів, здібностей, підготовка до професійного самовизначення і трудової діяльності в умовах ринкових відносин. Вирішення проблеми, що склалася – за широким упровадженням у навчання проектно-технологічного підходу, який передбачає шлях від появи творчого задуму до реалізації готового продукту.

Особливе місце займає метод проектів під час вивчення трудового навчання (технологій). Щоб зрозуміти, що таке метод проектів, доцільно спочатку розглянути використання творчих проектів на уроках трудового навчання.

Що таке творчий проект? Творчий проект треба розуміти як самостійну творчу роботу учня, яка виконується від задуму до його втілення у життя (практичного використання) під контролем і постійним консультуванням учителя.

Отже, основна теза методу проектів полягає у тому, що все, про що дізнається учень, він знає – для чого це йому потрібно і як він зможе ці знання застосувати. Суть методу проектів полягає в стимулюванні інтересів учнів до певної проблеми, яка передбачає оволодіння визначеними знаннями та вміннями.

Українські традиції у проекті «Мотанка»

У цьому році у дев'ятих та шостих класах була запропонована тема творчого проекту: «Лялька-мотанка: історична пам'ятка та цінність української культури». Адже саме в українській культурі мотанка була не просто іграшкою, здавна її вважають оберегом.

Головним призначенням ляльки в давні часи було берегти душу свого власника від зла, хвороб і нечистих помислів, а лялечку-оберіг часом передавали з покоління в покоління впродовж років і віків, а були ляльки, про які склалися легенди, пізніше ці ляльки передавалися від матері до дочки як священний переказ. Молода мати, чекаючи дитину, неодмінно робила ляльку-мотанку, котра уособлювала собою майбутнє дитя. Перш ніж покласти в колиску новонароджену дитину, туди клали лялечку, і вона ставала оберегом дитини, її захисницею, символом зв'язку дитини з усім родом, і цей зв'язок захищав людину, де б вона не була. Для того, щоб «магія» не закінчувалася, рекомендували раз у рік спалювати старі ляльки й робити нові – бажано напередодні Великодня.

Приступаючи до створення ляльки-берегині, майстер вкладає у процес свої думки і наміри: для чого ця лялька робиться, у чому вона покликана сприяти і допомагати своєму майбутньому власнику. Потужну захисну силу мають ляльки, виготовлені з натурального конопляного або лляного полотна, це універсальний родинний оберег від нещастя і хвороб. Лялька-мотанка повинна бути безлика, а та, яка служить берегинею – із хрестом замість обличчя. Хрест – один із найдревніших оберегів, символ Сонця, життя і нових починань, він символізує саму людину, гармонію її персонального фізичного світу (горизонталь) і духовного (вертикаль). Інший неодмінний атрибут ляльки-берегині – розпростерті в жесті захисту руки, адже лялька ще й символ Богині-Матері, яка дає життя і пряде нитки людських долі. Хатні ляльки-іграшки здебільшого робилися бабусями для онуків, рідше матерями для доньок.

Як захистити свій цікавий проект

Отже, щоб виконати творчий проект, потрібно все дуже добре продумати, аби здійснити той чи інший задум – наприклад, не тільки виготовити задуманий виріб, а в першу чергу ґрунтовно підготуватися до роботи, розробити необхідну інструкцію, без якої неможливо обійтися під час створення задуманого, виготовити сам виріб, а потім ще й обґрунтувати ідею, яку автор проекту придумав. Захист проекту у вигляді виставки був цікавим для всіх: не тільки учасниць події, але й учнів нашої гімназії, адже ляльки дівчаток, виготовлені власноруч, були чудові, неповторні. Важливо, що кожна учениця відчула себе не просто виконавицею роботи, а її творцем.

Коли проект завершився, одразу виникло питання: «А що будемо робити далі?». Творча робота виховує творця, народжує бажання продовжити пошук та відкривати нове. Я впевнена: така практика – лише початок творчої праці учнів, і не тільки в школі, а й у майбутньому дорослому житті.

Учитель трудового навчання,
старший вчитель кафедри естетичного виховання,
Світлана Євгенівна Письменська

ВІДГУКИ УЧЕНИЦЬ 9 КЛАСІВ

«Виготовляти ляльку-мотанку – неймовірно задоволення, яке, на мою думку, має відчути кожна дівчина, яка поважає традиції свого народу. Лялька-мотанка несе в собі тепло людських рук, любов і турботу, із якою створена...»

Катерина Кузьмова, 9-Б

«По-перше, відзначу, що це було дуже цікаве заняття. Я навіть не можу описати словами, що відбувалось у мене в душі, коли я виготовляла ляльку. Було таке відчуття, наче я створюю нову людину, наче та лялька – жива, і як тільки я зроблю її, вона заговорить до мене. Дивно? Після закінчення роботи увесь кабінет трудового навчання був заставлений ляльками. Усі вони були різними і по-своєму красиві: одна – росіянка, інша – негритянка; ось на полиці красується лялька в стилі Коко Шанель, а поряд – виготовлена моїми руками україночка! І всі вони радували око! Через кілька днів усі лялечки радували гостей на виставці у вестибюлі школи. І мені було так приємно, що й моя красуня там була!»

Анна Семеха, 9-Б

«Працюючи над виготовленням ляльки, я намагалася дотримуватися усіх вимог. Але зовсім не очікувала, що після закінчення роботи в мене вийде такий дивовижний витвір, адже ставила собі за мету створити таку ляльку, не схожу на вироби інших дівчат. Під час виконання роботи із кожною миттю я усе більше й більше відхилялася від «канонів» мого задуму та сама щось додумувала, додавала чи кардинально змінювала початкову ідею. Я цілком задоволена своїм результатом!»

Юлія Смірнова, 9-В

«На мою думку, виконану мною ляльку-мотанку можна використовувати наче яскравий предмет інтер'єру, зберігати як незвичайну прикрасу або ж просто комусь подарувати, адже найкращий подарунок – той, що виконаний власними руками. І після всього я можу із радістю визнати, що в мене з'явилося нестримне бажання творити й надалі»

Валерія Древинська, 9-В

Юніори з нашої гімназії на брейн-рингу

Мені завжди були цікавими змагання, де учасники здобувають перемогу завдяки своїм знанням. Із задоволенням переглядаю телетурніри: «Найрозумніший», «Чи розумніший ти за п'ятикласника», з дитинства зачитуюсь енциклопедіями, довідниками, атласами, книгами з історії, географії. У нашій гімназії у мене з'явилась можливість (у складі команди класу) використати почерпнуте, змагаючись у брейн-рингу і географічних конкурсах, а за проект «Світ навколо мене» навіть одержав диплом...

Встигнути за 60 секунд!

Цього навчального року мене зарахували до складу команди гімназії з брейн-рингу, чому був радий і за що вельми вдячний. Звичайно, переживав: чи зможу бути корисним команді, чи сконцентруюсь, щоб у відведений час знайти правильні рішення. Проте завдяки тренуванням під керівництвом А.Є. Бичковської вдалося подолати хвилювання і впевнено вирушити назустріч перемозі.

Змагання із брейн-рингу між шкільними закладами Дарницького району відбулися 9 листопада 2010 р. у школі №127. Прибуло аж 24 команди-учасниці (порівняно з п'ятьма у 2009 р.). Нашу делегацію зустріли організатори, провели до облаштованої для гри зали. Журі ознайомило учасників із правилами, основним з яких було правильно відповісти на 45 запитань-завдань, що розподілялися за 5 напрямками: загальні, з історії, літератури, музики та професій. Ведуча оголошувала запитання, для відповіді на яке виділялося від 30 секунд до 1 хвилини (залежно від складності). За столиком №21 наша дружна п'ятірка активно обговорювала проект рішень, а капітан вписував його в анкету, яка через асистента одразу подавалася журі. Після 3 туру, під час кави-брейку, наша наставниця Анна Євгеніївна повідомила, що ми – серед лідерів. Це нас дуже підбадьорило! Проте останні два тури виявились, як на мене, більш складними, адже потребували детальних знань із музики і конкретних професій.

Багато знати – і вдало це застосувати

По закінченні гри журі зайнялося підрахунком балів, а ми дивилися танцювальні та спортивні виступи школярів-господарів конкурсу. Кульмінацією конкурсу стало оголошення ведучою результатів: трьом командам – третє місце, двом – друге та перше місце – переможцям. Набрані нами 37 балів забезпечили команді 4 місце у списку лідерів і третє – серед учасників. Ми отримали диплом і теплі привітання організаторів. Задоволені і веселі, вже пізно ввечері повернулися до рідної гімназії. Звичайно, це успіх, хоча й не перемога. Щоб стати першими, на мій погляд, нам не вистачило трошки командної організованості під час обговорення завдань і формулювання чітких відповідей. Звичайно, для перемоги в подібних або навіть вищих за рангом змаганнях потрібні глибокі та досконалі знання – не лише в межах шкільної програми. Особисто для мене участь у брейн-рингу окреслила принцип: недостатньо багато знати, необхідно також вміти вчасно і доречно застосовувати інформацію. Впевнений, що при наполегливому тренуванні команди, високої відповідальності кожного учасника нам до снаги вигравати районні змагання та гідно представляти гімназію № 315 і Дарницю на грі з брейн-рингу в нашому славному місті Києві.

Дмитро Куць, учень 6-А класу

Есть только две бесконечные вещи: Вселенная и глупость. Хотя насчет Вселенной я не вполне уверен...

Альберт Эйнштейн

Я полагаю Вселенную бесконечной, ибо считаю, что Бог, обладая могуществом и способностью создать другой и другие миры, создал только этот конечный мир...

Из следственного дела Джордано Бруно

13 – щасливий номер!

Початок нового, 2010-2011 навчального року став новим етапом у житті 8-Г класу: новий клас для класного керівника і новий класний керівник для класу...

Виявилось, 8-Г – дуже цікавий клас. Де ви ще побачити, щоб учні бігли до школи і збиралися в класі о 7.30 або навіть раніше? Гімназія лише тільки прокидається, а в кабінеті 3-201 вже наполегливо працюють – хто дописує своє домашнє завдання, а хто переписує у сусіда, хтось запитує, а хтось і ділиться вивченим. Головне, що на уроці не забувають нагадувати вчителю, де авторський варіант, а де дуже талановита, але копія. Кожний учень – ТАЛАНТ. Якщо треба взяти участь в олімпіаді, конкурсі української мови, працювати в МАН, то варто звернутися до Каті Матяш; якщо співати – до Мирослави Горло і Поліни Єфросиненко, якщо газету – до Поліни Олександрівни, а якщо щось перенести, пересунути, викинути, посадити, то на допомогу завжди придуть Абрамов Андрій, Чубій Ілля, Кукоба. Наші дівчата вирізняються особливими творчими і організаторськими здібностями – Іра Ватах і Марина Федоненко готові провести навіть зустріч на міжнародному рівні, Саша Лопатьєва точно буде міністром фінансів, Алла Тріпайло – виграє міжнародний конкурс з бальних танців, Геля Шкуро – дбатиме про здоров'я нації, а Даша Григорян займається найкрасивішим видом спорту для д'Артаньянів – фехтуванням. І це все тому, – що нам є на кого спиратися – на наших хлопців!!! Вони і в футбол, і у волейбол, і на суботник, і в бібліотеку, і чай можуть подати, і розумними думками поділитися. Вот так і живемо...

А ще ми всі любимо подорожувати! Деякі, правда, про це не здогадувалися... до того сонячного вересневого дня, коли вирушили в нашу першу екскурсію до музею

Трипільсько культури. Було класно: сонце тепле, в музеї можна доторкнутися до кісток мамонта, відчути силу матінки-Землі, здивуватися мудрості людей, які жили тут, вирощували хліб, виховували дітей. Найголовніше, ми зрозуміли, що ніщо так не об'єднує, як великі і малі спільні проблеми, і що найголовніше – то способи їх розв'язання. Саме з того часу всі учні класу намагалися стати учасниками всіх подій, всіх свят, всіх змагань – всього великого гімназійного життя.

І, нарешті, літо! Крим, селище Курортне, територія біосферного заповідника Кара-Даг. Сонце, море, гори... Поїздка до Феодосії: екскурсія містом, нарешті ми побачили ту Кафу, яку 1616 року блискуче взяв гетьман Сагайдачний. Церкви XII століття, фрески Феофана Грека. І як спів Мирослави у маленькій вірменській церкві! А чого вартий малий каньйон Криму! А водоспади, де вода лише 9°, а ми купалися?! Ще були Новий Світ, Генуезька фортеця в Судак, найстаріша мечеть у м. Старий Крим, незвичайної краси вірменський монастир Сурб-Хач... А як забути похід Кара-Дагом?! І морська прогулянка: маленький човник провів нас крізь Золоті Ворота, всі загадали бажання, яке обов'язково здійсниться! Після підйому на Кара-Даг діти сказали: «Круто, але більше не підемо!» І... пішли на Ечкі-Даг, до джерела, до Вуха Землі, звідки, здається, можна побачити всю Землю. Відтепер ми можемо влаштовувати турнір на найкрутіше закінчення речення: «Цього літа я вперше в житті...».

Це літо дало нам упевненість в тому, що в нас все вийде, ми досягнемо своїх вершин; загостило наші почуття, надихнуло на майбутні звершення!

Нонна Сергіївна Бессараб, класний керівник

Наша п'ята перемога

Травень 2011 року. Київський Палац дітей та юнацтва. У величезному залі темно, сцена осяяна яскравим світлом. Ведучі конкурсу-фестивалю «Діалог держав: партнерство в освіті» голосно й урочисто оголошують наступних конкурсантів, а ми, ті самі конкурсанти, за кулісами закликали від хвилювання...

«Але ж ми готові на всі сто відсотків, — умовляємо себе заспокоїтися і припинити нервувати. — Цікавий сценарій, яскраві костюми, незвичайні декорації, унікальна презентація... Три місяці репетицій: кожне слово, кожен жест відпрацьовані до автоматизму... Усе буде «супер»! Інакше і бути не може...».

Але хтось там, у глибині душі, той, хто примушує нас хвилюватися, уїдливо нагадує: «Всі конкурсанти — найкращі з кращих! Усі перемогли у своїх районах. Усі довго та ретельно готувалися! До того ж, наша гімназія вже чотири рази поспіль перемагала у цьому фестивалі. Чи не забагато?». І ці, безумовно, справедливі аргументи внутрішнього голосу примушують нас хвилюватися ще більше.

«... гімназія 315!», — доноситься голос ведучого. Оплески та шалене «...а-а-а!» наших вболівальників. І на сцені ми починаємо свою історію...

Дивний сон звичайного хлопчика

На перший погляд, нічого надзвичайного: «просто хлопчик» Петренко (Артем Бурканов, 4-В) повертається зі школи не в доброму гуморі. І причина добре знайома багатьом — «двійка» з географії. Тож, спочатку на сцену «вилітає» портфель, а потім з'являється і його власник — роздратований, розхристаний, із настовбурченим волоссям. І не так та «двійка» засмучує нашого героя, як обіцянка вчителя викликати батьків, а це аж ніяк не входить до Петренкових планів. Так що хочеш-нехочеш, а доведеться таки вивчити параграф про Канаду! Горько-школяр розкриває підручник, гортає сторінки і... засинає.

Дивний сон наснився хлопцеві: начебто підручник із географії раптом стає величезним, значно більшим за самого Петренка, а коли його розгортаєш, просто зі сторінок сходять персонажі канадської

В житті може бути всяке, даже то, чего не может быть...

історії. Ось з'являється Великий Вождь (Максим Пірог, 10-Б), слідом, під дивну музику, — Індіанець-Що-Танцює (Дмитро Приходько, 10-В) із чудернацьким, гіпнотизуючим танцем, а глядачі, спостерігаючи за різкими несподіваними рухами, миготінням яскравого «оперіння» костюму та шаленим кружлянням індіанських косичок, якимось непомітно для себе опиняються у поселенні індіанського племені.

Високий різьблений тотем охороняє поселення від злих духів, індіанські дівчата (Тетяна Дихал, Настя Корнєєва, 10-В) пораються біля вогнища (майже справжнього: здається, протягни руку і відчуєш жар), а пильний воїн (Антон Кримчак, 10-В) одразу запримітив малого блідолицького і, закинувши на плече, доправив чужинця до Вождя.

Діалог із древнім індіанцем

Наш Петренко, хоч трохи і злякався, проте тікати не збирається, навпаки: попросився до племені. Але Великий Вождь переконаний: хлопчику потрібно повернутися до школи та виправити «двійку» із географії (цікаво, звідки він знає про «двійку» та й взагалі про школу? А-а! Це ж сон!).

Тим часом, Петренко впевнено перелічує Індіанцеві-Що-Танцює усі поважні причини, з яких він не мав часу вивчити параграф про Канаду: пообідав, дочитав «Останнього із могікан» (взагалі, дуже люблю читати про індіанців: Оцеолу, Звіробоя, Чингачгука), потім «домашку» робив: із англійської, французької, української. Потім хокей почався... А потім — «мультіка» дивився, про Покахонтас (але нікому не кажіть, бо хлопці сміятися будуть!).

«Е-е-ех, невчений блідолиций брате, — засмутилися поважні індіанці, — увесь твій вечір був пов'язаний із Канадою, а ти цього навіть не помітив! Любиш читати про індіанців, а не знаєш, що земля, яку зараз називають Канадою, є батьківщиною різних індіанських племен: ірокезів, навахо, сіу, гуронів, черокі, шайєннів. І знаменита Покахонтас справді існувала і була донькою верховного вождя Поухотана. І тільки на крайній півночі жили народи іншої нації — інуїти».

Інуکشук, хокей і гарбузова каша

Знову лунає дивна, незвична музика, перегортається сторінка величезного підручника, і дівчата у «хутрянних» сукнях переносять нас у світ Північного саява. А Шаманка з бубном (Аня Бурдіян, 10-В) розкаже про традиції та звичаї північних народів Канади, про одяг, їжу та про інуکشука (це той самий кам'яний чоловічок, що був символом минулої зимової Олімпіади у Ванкувері).

Наш інуکشук дівчата-інуїтки складають зі «справжнього» каміння просто на сцені, так що на всіх глядачів чекає приємна подія, адже зустріч з Інуکشуком на безкрайніх канадських просторах — завжди хороший знак, бо це символ дружби та підтримки, віри і надії.

Хоч як вражений наш Петренко, але не забуває спитати, а як же пов'язані з Канадою його власні обід та вечеря. Адже він їв просту їжу: борщ з квасолькою, картопельку, помідори. А на вечерю — гарбузову кашу.

«Е-е, мій вгодований блідолиций брате, — кепкує Великий Вождь, — адже і квасолю, і картоплю, і помідори, і гарбуз подарували світові індіанці. Навіть соняшник — символ України — уродженець Північної Америки!».

Дівчата-індіанки приносять такі рідні нам соняхи і величезний гарбуз, а присоромлений Петренко раптом згадує, що ввечері вони з татком дивилися хокей, а отже... «Молодець, мій спортивний білолиций брате, — підбадьорює хлопчика Великий Вождь. — Хокей — справжній символ Канади!».

Запевняємо вас — таких вправних хокеїстів, як наші Білий Ведмідь (Оля Гунявая), Бобер (Максим Слободяник), Канадське Гусеня (Даша Нещерет) та Лось (Веніамін Жуков) іще треба пошукати! Усі ці звірята-символи Канади (учні 4-В класу) серйозно займаються танцями, так що традиційний народний «Танець хокеїстів» став справжньою окрасою нашого виступу.

Життя та досягнення канадців-українців

...А суддівський стіл прикрасили сувеніри-бобри, що їх виготовили гуртківці «М'якої іграшки» нашої гімназії; вручали представниці Перших Народів (First Nations): індіанка (Віка Деревяга, 10-В) та інуїтка (Аліна Сірченко, 9-А).

Наша розповідь (тобто, сон) про Канаду продовжується: знову перегортається сторінка підручника і на сцені, під звуки маршу, з'являються дівчата в яскравій червоній формі та широкополих капелюхах (Женя Литвин і Тома Яновицька, 9-А). Червоний колір — візитна картка Королівської канадської кінної поліції, одного із найвідоміших канадських символів.

Цікаво, що пам'ятник канадській поліції — писанка! Так-так, українське великоднє яєчко, тільки дуже велике! Ця писанка, встановлена у містечку Вегревіль провінції Альберта, символізує мир і безпеку, яку представники кінної поліції змогли забезпечити українцям — першим поселенцям цього регіону та їх нащадкам.

Про життя та досягнення канадців українського походження нам розказали «представники української діаспори»: Альона Кирилюк (10-А) та Геннадій Аршинів (10-В), а їхні «дітки» (Саша Пономаренко із 4-В, Аня Шевякова із 3-В, Матвій Лазарев і Катя Вовченко із 2-Б, а також Максим Парченко із 2-А, Вікторія Риковцева, Валерія Омельчук та Тарас Кравець із 1-А) затанцювали запальну «Гуцулянку».

Гордість «Канади» — кленовий сироп

— От бачиш! — знову повчає Петренко Великий Вождь. — Діти, навіть онуки та правнуки емігрантів добре знають традиції і мову предків. А в тебе «скільки» з української? А з англійської, французької?

— Ну...Е-е... — зашарівся Петренко.

— Шкода, мій недалекозорий білолиций брате... Адже, не знаючи мов, можна такого нагородити! Наприклад, назвати величезну країну маленьким селом.

Індіанець-Що-Танцює хотів було розказати про історичний курйоз, що стався у 1534 році із французьким капітаном Жаком Картьє, та раптом на сцені з'явився сам «винуватець»:

— Я просто зустрів плем'я ірокезів і хотів дізнатися, як називається їхня країна, — виправдовується Жак Картьє (впізнаєте? Це ж знову Антон Кримчак із 10-В!). Вони мене не зрозуміли, певно подумали, що я питаю про їхнє селище, про канату... А я цим словом «каната» став називати всю місцевість, де оселилися перші європейські поселенці.

Детальніше про перших європейських поселенців, про герб та прапор держави, технічні досягнення та культурний спадок, гордість Канади — кленовий сироп та офіційний статус найкращої країни в світі для проживання, розкажуть «сучасні канадки» Аня Запайщикова та Олена Свириденко (9-А).

І нам залишається востаннє перегорнути сторінку. Адже під час загального танцю, коли всі персонажі повернулися на сцену, а співачка Марієтта Іванова (10-Б) англійською мовою запрошувала всіх до Канади, раптом залунав дзвінок будильника і Петренко... прокинувся!

**Глупость становится впереди, чтобы ее видели,
ум становится позади, чтобы видеть...**

Сильва Кармен, немецкая писательница

му «за участь у конкурсі грамотою нагороджується»
серце калатало і вискакувало із грудей. А коли дійшло
до призових місць, ми, здається, забували дихати.

«Третє місце...» («гуп» – здається, наші серця виконали
сальто!)

«Друге місце...» («гуп-гуп» – подвійне сальто!)

«Перше місце... («гуп-гуп-гуп-гуп») ...гімназія №315 Дар-
ницького району!» Yes!!!

Бурхливі оплески, фінальний уклін...

Побоюючись, що проспав, він біжить до гімназії, а
ми спостерігаємо за його пригодами уже на екрані:
анімаційний Петренко розказує анімаційному ж таки
вчителю, підозріло схожому на нашого директора, про
географічне положення Канади. І суворий, але справед-
ливий учитель голосом Великого Вождя виставляє оцінку:
«Бездоганно, 12!».

– Yes! – радісно вигукує хлопець, характерно смикнув-
ши рукою.

– Ура! – щиро вболівають персонажі Петренкового
снівидіння.

– ...-а-а! – приєднується наша група підтримки в залі.
І навіть суперники додають гамору схвальними оплеска-
ми. Серед усього цього галасу та безладу знову, як і на
початку, з'являється Вождь і рвучко піднімає вгору руку.
Всі, як по команді завмирають. І тут Великий Вождь, гор-
довитий і поважний, сповнений гідності та мудрості, рап-
том... «Yes!» – повторює Петренків жест! Глядачі вражені!
Бурхливі оплески, фінальний уклін... Що ж, залишилось
лише чекати на присуд журі. Чи буде і в нас нагода харак-
терно смикнути рукою, волаючи оте «Yes!»?

Коли серце калатає: перше місце!

Пам'ятаєте, ми згадували про хвилювання на почат-
ку статті? Виявляється, то були дрібнички! Справжнє
хвилювання почалося уже після виступу і досягло
апогею під час оголошення результатів. При кожно-

Приходько М.Ю.

Наш Kölner Karneval 2011

Яскравими нотами завершився день святого Валентина, і здавалося, хоча б на деякий час, для всіх мешканців гімназії має настати цілковитий спокій.

Тримаючись за ручку, приходили до класів вчорашні закохані, повз турнікети проскакували вчителі, що бояться спізнитися на роботу, по коридорам снували невиспані учні, що допізна «вчили» уроки в «контакті», а на сходах знов вирішувалося життєво важливе питання – хто «виб'є» більшу кількість наклейок. І тільки восьмі та десяті класи знали, що саме сьогодні, у самий звичайний вівторок, гімназія вперше спалахне феєрверком карнавальних фарб.

По всіх закутках будівлі то з'являлося, то знов зникало свято. Кожна група з 4-5 учнів дружньо розучувала вірші або танці, готувала костюми та складала у кишені солодощі. Та ще й так таємничо, як уміють тільки діти – щоб ніхто не побачив, не здогадався, щоб нікому і на думку не прийшло, що сьогодні буде Казка.

І ось останній дзвоник повідомив, що уроки завершено і час... на сцену... Тут почалася справжня карнавальна плутанина. Здавалося, тільки Принц зі своєю прекрасною Дамою зовсім не помічали пристрасті, що палала за лаштунками. Команди виступали одна за одною, вражаючи свою енергією та зухвалою щирістю. Кого тільки не було на святі – запальні баварці, імпульсивні пірати і, навіть, Чорний Плащ. Деякі номери приводили у повний шок, деякі просто зачаровували. Все перевернулося з ніг на голову. Сценарій було забуто вже через кілька номерів, хтось не вийшов на сцену, хтось забув, навіщо він туди вийшов, але усі хвилювання та емоції потонули у вирі сміху та щирих посмішок під ритми справжньої німецької музики.

Наступного дня мене запитали:

- Ну як, вдався вчора «Кьольнський карнавал»?
- Не знаю, – відповіла я, – але наш перший карнавал точно вдався. І хочеться вірити, що він буде не останнім в історії нашої гімназії!

Анна Максимова, вчитель німецької мови

Неймовірні пригоди французів у Києві

У цьому році багатою на події у нашій гімназії виявилась весна. Однією із таких був і приїзд французької делегації, яка складалася із двох учителів та 16 учнів ліцеюм.Труа, що поблизу Парижу. Вся наша гімназія ретельно готувалась до приїзду шановних гостей, намагаючись зробити їх візит незабутнім...

Наші французькі друзі відвідали культурно-історичні місця Києва – такі як Володимирській собор, Андріївська церква, Золоті ворота. Найбільше враження отримали вони од відвідування Софії Київської та Києво-Печерської Лаври.

Присвятивши відвідуванню старовинних пам'яток майже весь день і геть виснажившись, французька делегація залишилася надзвичайно задоволеною побаченням, тому навіть не змогла одразу передати всіх відчуттів, які охопили серце та душу. Дуже багатою на емоції видалася екскурсія до музею Чорнобиля. Іноземні діти, яким зараз по 14-15 років, уперше побачили й почули реальні масштаби цієї світової трагедії. Навіть не

розуміючи французької мови, лише дивлячись їм в очі, можна було відчувати їхні враження. Напрочуд цікавим видалось і відвідування культурних пам'яток нашої країни, не лише історичних. Так, усім дуже сподобався візит до національної опери України, Мосту Всіх Закоханих, Андріївського узвозу.

Багато хто із дітей та вчителів приїхав до України вперше, тому вони були приємно вражені нашим щирим частуванням та національною кухнею. Такої смачної картоплі та борщу вони не їли ніколи!

Треба сказати окремі слова подяки тим родинам, у яких жили французькі діти під час візиту:

саме завдяки вам усі наші гості змогли повноцінно побачити й відчувати українську гостинність! «Невже їм абсолютно все сподобалося?», – виникає питання. «Так!» – відповімо ми. Нові знайомства, нові емоції від побаченого були у французів колосальними та неймовірно приємними! Щоправда, одне побажання вони нам таки залишили: «Частіше посміхайтесь один одному!». А тому давайте спробуємо бути не тільки гостинною нацією, а й вміти дарувати один одному більше посмішок, добра та радості.

Наталія Сурело,
вчитель французької мови

Вишиванки і сучасність

Вишита сорочка здавна була традиційним одягом українців, і в наш час вишиванка не втратила своєї популярності, навіть навпаки – спостерігається певна хвиля посиленого інтересу до неї і українського національного одягу загалом.

Класика, традиції та модерн

Досить часто вишиванка використовується як святковий одяг із нагоди якоїсь події. Наприклад – усе більше людей полюбують зустрічати в ній свій день народження, не кажучи вже про такі традиційні християнські свята як Пасху, Різдво і Трійцю. Деякі замовляють собі вишиту сорочку конкретно до якогось свята і надалі вдягають її час від часу на всілякі урочистості. Як щоденний одяг вишиванка поки що не користується великою популярністю, хоча окремі індивідууми використовують її саме таким чином. Усе це варіанти традиційного застосування вишиванки, проте новий час пропонує інші, цікаві нагоди для того, щоб одягнути таку сорочку. Мабуть, найбільшу кількість людей у вишиванках можна побачити на День Незалежності, 24 серпня. Зокрема, в 2006 році в Рівному понад 3000 людей, одягнутих у вишиті сорочки, зібралося на центральному майдані. А в Луцьку в 2007 році відбулась акція «Українська вишиванка», на якій було встановлено рекорд – найбільша кількість людей в Україні, одягнутих у вишиванки. Одночасно зібралося 3086 осіб, які вишикувались у формі тризуба на Театральному майдані.

Фестивалі, ярмарки, зустрічі

Події, пов'язані із вишиванками, відбуваються не лише на День Незалежності. Так, у Тернополі вже два роки поспіль проходить Всеукраїнський фестиваль «Цвіт вишиванки», під час якого представники майже всіх регіонів України демонструють на сцені самобутність національного вбрання своїх місцевостей. Багато людей у вишиванках можна зустріти під час різноманітних ярмарків, які відбуваються в Україні: зокрема, постійно в травні відбувається ярмарок у Національному музеї народної архітектури і побуту в с. Пирогово біля Києва. Крім того, там відбуваються інші дійства, де завжди можна придбати вишиту сорочку чи

Історія МОЄЇ ВИШИВАНКИ

покрасуватися у своїй. Мабуть, найвідомішим є Сорочинський ярмарок, який щороку відбувається у с. Великі Сорочинці Миргородського р-ну Полтавської обл., де завжди присутня велика кількість майстрів народних промислів. Крім подій, безпосередньо пов'язаних із вишиванками, у нашій країні відбувається значна кількість музичних фестивалів, куди збирається молодь із усіх куточків України. Досить часто там можна помітити і людей у вишиванках, що стало своєрідним засобом самовираження.

Прихильність до родинної спадщини

Цього року і у нашій гімназії відбувся День Вишиванки. Учні та вчителі мали можливість продемонструвати свої вишиванки. Так, у 8-В у вишиванках прийшли 24 учня, а у 4-В у вишитих сорочках красувалися 22 учня; не відстав від них і 3-А, продемонструвавши 20 вишиванок. Не залишились байдужими і 6-А (19 учнів), 3-В (18 учнів), 6-В (18 учнів), 7-Г (16 учнів), 8-Г (13 учнів), 6-Г (12 учнів) та 7-А (12 учнів). Таким чином, ми змогли зібрати у стінах гімназії понад 300 вишиванок! Були серед них вироби із родинної спадщини: з бабусиної скрині та мамині сорочки.

Не залишились осторонь і наші учителі, продемонструвавши свою прихильність до традиційного українського вбрання. Дивували барвами вишиванок Надія Петрівна Олійник, Надія Дмитрівна Бірковська, Олена Георгіївна Травкіна, Ольга Григорівна Бірюк, Тетяна Миколаївна Парасюк, Юлія Анатоліївна Квятковська, Світлана Григорівна Заєць, Людмила Миколаївна Дячук, Олена Вікторівна Нещерет, Наталія Іванівна Ситник та інші.

Сподіваємось, що Свято Вишиванки стане ще однією незабутньою традицією нашої гімназії, а наступного року до нього приєднаються ще більше бажаючих продемонструвати неповторну красу вишиванки.

А.А.Бойко,
заступник директора із виховної роботи

Вишиванка – це не лише гарна, оздоблена пишною вишивкою сорочка, яка виділяється своєю красою серед інших; це надбання українського народу і своєрідне відображення національної свідомості. Якщо для українців здавна вишита сорочка була одягом, то сьогодні вишиванка набула особливого значення і стала засобом самовираження...

Дуже приємно було дізнатись, що в нашій гімназії має відбутися День української вишиванки. І я охоче почала готуватись до свята. Першою моєю думкою було придбати вишиванку, де поєднано сучасний стиль із традиційним українським.

Заглиблюючись у тему, я зрозуміла, що у вишиванці важливим є не тільки тканина і нитки, якими вона вишита, а також і візерунок, що несе певну філософію. Наприклад, калина є символом незвичайної краси, символіка винограду розкриває нам радість і красу створення родини, лілія – символ дівочої привабливості, чистоти та цноти.

Але на свято я прийшла у вишиванці своєї бабусі. Колиш вона придбала її у спеціалізованому магазині на Хрещатику: цій сорочці майже 35 років, але вона збереглася у досить гарному стані. Бабусина вишиванка має особливу енергетику: вона уособлює для мене здоров'я, красу, щасливу долю, родову пам'ять, любов, святість. Вишиванка зроблена хрестиком, а візерунок із трояндами укладався за принципом рослинного орнаменту, що означало безперервний сонячний рух із вічним оновленням. Також це символ любові.

Там, де троянди складені у геометричному узорі, вони стають не просто рослинами – це вже квіти-зорі, що уособлюють уявлення народу про Всесвіт як систему. А якщо квіти з'єднані ланцюжками-стеблинками – то є свідчення невпинності буття. Кольори також несуть символічне значення. Як у пісні: «червоне – то любов, а чорне – то печаль», ці барви найпопулярніші в українських вишиванках. Червоне також символізує вогонь, світло, боротьбу та пристрасть. У свою чергу, чорне – землю, вічність та мудрість.

І досі побутує вислів: «народитися у сорочці» – тобто бути щасливою і успішною людиною. Чепурний вигляд та охайність завжди були притаманні українцям. Це наш національний характер. І останнім часом традиційний український одяг швидко й широко входить у сучасну моду. Будьте сучасними, не залишаючи традицій!

Наталія Ситник,
учитель математики

Коти бувають різніми...

Упевнена, що кожен із вас хоч раз був на виставці котів. А я вперше таку виставку відвідала у своїй школі. Так, так! Саме у школі. Наприкінці жовтня, якраз перед осінніми канікулами, у нашій школі відбулася виставка котів, де брали участь пухнасті улюбленці учнів сьомих та восьмих класів. Особливо всім сподобалися презентації тваринок: демонструвалися не лише стандартні зображення порід котів, але й фотографії з особистого архіву господарів.

На сцені, презентуючи своїх «вихованців», діти розповідали про їхню породу та особливості. Вусаті й пухнасті учасники виставки вражали своєю красою та індивідуальністю. Котів було багато, проте кожен із них виявлявся різним за характером та поведінкою! Наприклад, мене дуже вразив кіт породи «сфінкс», який упевнено почував себе навіть на сцені, старанно все винюхуючи та розглядаючи! Цікаво, що сфінкси – єдині у своєму роді коти, які не мають шерсті, проте вони ні в чому не гірше інших котів: такі ж ласкаві та милі.

На виставку приїхало багато котів породи «британські короткошерстні». Деякі спокійно сиділи зі своїми господарями, але інші, мабуть, боялися великої аудиторії, тому так сильно «просилися» додому, що їхнє нявкотіння

(з Інтернету)

Коты бывают разные:
И чистые, и грязные,
Худые, полосатые,
Блохастые, пузатые,
Коварные и добрые,
Диванные-удобные,
Лечебные, поющие,
Куращие и пьющие.
Немного поседевшие,
Чрезмерно располневшие,
Бандиты и карманники,
Домашние охранники,
Облезлые, гулящие,
И даже говорящие.
Уютные, домашние,
Тряпичные, бумажные...

чув увесь зал. Безумовно, вони особливі по-своєму, кожен запам'ятався. Так цікаво дізнатися багато нових фактів про кожен з котятчих порід!

Ще одним сюрпризом для всіх стало те, що наші вчителі та кож беруть участь у різних шкільних заходах – і виставка котів не стала винятком. Так, учитель хімії Олена Іванівна Крамар принесла свого симпатичного котика, а коли він сидів у залі, то поводив себе досить спокійно та не пручався, коли його вивели на сцену.

На мою думку, подібні виставки можуть стати яскравою та неординарною традицією, адже можна не обмежуватися лише котами, а так само оригінально презентувати собак, птахів, хом'ячків і навіть квіти!

Ксенія Літвін, 9-В клас

Моєму коту присвячується...

Кот Умка очень добренький,
Он любит погулять,
Он тапочки к двери несет
И очень мило он поет.
На лапки задние встает
И честь хозяйке отдает,
А если кто обидит вдруг
Его любимую хозяйку –
Кот защитит ее бегом,
И будет все в порядке!

– Это такое наслаждение – лаять на собак...
Лидия Чуковская (из «Памяти детства»)

Найяскравіші події та наполеонівські плани 10-В

На перервах ми з моїми десятикласниками спілкуємося дуже багато. Вони частенько забігають до рідного класу – про щось спитати, про щось нагадати, попити чайку, пожартувати, поспілкуватися... А от зібрати разом, одночасно і в одному місці мій непосидючий 10-В – надважка задача: хтось репетирує, хтось пише сценарій до чергового свята, хтось встановлює апаратуру, хтось готує презентацію, хтось знімає кіно. За цей рік мої десятикласники заробили репутацію дуже творчих, відповідальних і тямущих, так що по допомогу до них звертаються навіть ті вчителі, які не читають жодних дисциплін у нашому класі. Звісно, як класного керівника мене тішить визнання талантів моїх вихованців, але ж основне – це навчання! От і доводиться стримувати занадто завзятих. Проте хіба таких стримаєш! І бачу, мені з моїми випускниками – реалістами, фантазерами, розважливими і невгамовними – що-що, а сумувати не доведеться! Лише подивіться, що вони написали у бліцопитуванні «Найяскравіші події у 10-му класі та плани на 11-й клас» (нарешті мені вдалося зібрати цей згусток енергії і затримати на хвилинку)...

Найяскравіша подія 10-го класу

Інна Петрушенко: «Найяскравіша подія 10-го класу? Вважаю, це був «квест» на початку року. Він дав змогу швидко перезнайтися і здружитися».

Андрій Захарченко: «10 клас став суцільною святковою подією. Із пікніками, виставами, веселощами».

Марія Єрмоленко: «Коли йде мова про святкові заходи, ми стаємо одним цілим. От взяти хоча б конкурс «Міс і Містер»: ми були єдиною командою, і усвідомлювати це було дуже приємно».

Наталія Абрамова: «О цей незвичайний «Міс і Містер»! Особливо «Візитка» і «Домашнє завдання»! Хоча я, на жаль, і не брала участь в цьому заході. І окремо – привітання наших дівчат, репетиції та наш дебют у ролі «ансамблю» на уроці художньої культури і ще багато чого. Складно вибрати найяскравішу подію!».

КІЇВСЬКИЙ *вальс*

Важко писати, коли на душі коїться щось незрозуміле. Дивне відчуття: хочеш сказати багато. Але насправді говорити нема чого. Це якась плутанина! Саме так можна охарактеризувати підготовку до Київського вальсу. З одного боку, все було досить просто і зрозуміло, адже у нас багато танцювальних пар, які глибоко розуміють музику танцю, його красу і живуть ним у буденному житті. Це є великим плюсом. Але сама підготовка була досить складною. Це не стосувалося самої композиції, проблема була в кожному з нас, а ще... брак часу. Наші почуття, хвилювання відображалися в усьому. Я розумію, що це є ознакою непрофесіоналізму, адже потрібно вміти залишати всі емоції і переживання поза паркетом.

Всі шкільні роки ми мріяли стати дорослими та закінчити школу... І, коли цей момент уже майже настав, ми зупинилися на мить, нас злякало доросле життя. Київський вальс дав кожному з нас можливість відчувати, оцінити і пережити знову шкільні роки, юність... Для мене це була Мить прощання зі школою. Хоча навіть так сумно все закінчувати? Адже нічого не завершується. Ми всього лише відчули певний відтинок життя. І ми безмежно вдячні людям, які були весь час поруч із нами: нашому чудовому директорові, душа якого танцювала завжди з нами; чудовому тренеру Інні Леонідівні, яка навчила нас любити і розуміти танець; класним керівникам, які завжди були поруч і підтримували нас; вчителям і, звичайно ж, батькам. Дякуємо Вам...

Таня Вицуп (11-В)

Аналитика и динамика ШКОЛЬНОЙ ЖИЗНИ

Жизнь пронесится, стремительно меняя ситуации, на которые нам, родителям, нужно реагировать, отвечать, действовать, анализировать и, наконец, проживать. И в этом неуклонно растущем ритме нашей жизни, за которым, зачастую, трудно успеть, необходимо ежедневно владеть ситуацией развития школьной жизни наших детей, чтобы своевременно реагировать и принимать необходимые решения и меры...

Smarsy

<http://smarsy.com.ua>

Все знать и успевать.

А времени на это у нас, родителей, остается, к сожалению, все меньше и меньше. И если в нашем ежедневном ускорении жизни и «поедании» свободного времени считать виновным технический прогресс (интернет, телевидение, мобильную связь и т.д.), то необходимо заставить этого «виновника» хоть немного вернуть долги – сэкономить наше время, ежедневно обрабатывая накапливающиеся статистические данные о посещаемости и успеваемости наших детей, предоставив за доли секунды саму суть – аналитику и динамику всех показателей школьной жизни нашего ребенка.

Прогноз семестровых и годовых оценок.

В аттестат ребенка попадают итоговые оценки, а не текущие. Вас успокоили 12 баллов, полученные ребенком в конце семестра? А вы помните, что он получал в начале семестра? Какими в итоге будут семестровые и годовые оценки вашего ребенка? Что выходит у него в аттестате? Быть всегда в курсе и своевременно повлиять на ситуацию вам поможет ежедневный прогноз семестровых и годовых оценок.

Графики успеваемости.

«Будешь лучше учиться – куплю велосипед!». Насколько эффективны такие обещания? Лучше или хуже стал учиться ваш ребенок? Есть ли польза от репетитора? Определить это и своевременно принять соответствующие меры вам помогут наглядные графики успеваемости вашего ребенка за последнюю неделю, месяц или год в разрезе каждого предмета.

Рейтинг ребенка.

«А самый ли умный мой ребенок?». Рейтинг успеваемости – это место, которое занимает ваш ребенок среди своих сверстников в классе и в «параллели». Рейтинг успеваемости, а также средний балл ребенка составляется по каждому отдельному предмету и в целом по всем дисциплинам – в текущем семестре и в текущем учебном году. Кроме того, вы всегда будете знать, как написал ваш ребенок контрольную работу по сравнению со своими одноклассниками, сколько человек в классе написало работу лучше вашего ребенка, а сколько – хуже него (без указания фамилий одноклассников,

конечно). Анализ рейтинга успеваемости поможет вам всегда знать, как учится ваш ребенок на фоне своих сверстников и насколько комфортно он себя ощущает в данном коллективе.

Контроль посещаемости и прогулов.

Удивлены плохим оценкам? Проверьте, как ваш ребенок посещает школу! Система автоматического контроля посещаемости с точностью до минуты предоставит ежедневную информацию о том, когда ребенок приходил в школу и когда уходил из нее, а также обратит ваше внимание на опоздания и прогулы.

Мобильное информирование.

Ребенок пошел в школу. Попал ли он в нее? Ничего ли не случилось по дороге? Не волнуйтесь! Как только ребенок пересечет порог школы, на ваш мобильный телефон моментально придет СМС: «Ваня вошел в школу в 08:24», а как только выйдет из нее – «Ваня вышел из школы в 13:52». Вы можете самостоятельно добавить любое количество телефонов, на которые должны приходить данные оповещения (номер бабушки, дедушки, мамы, папы, няни и т.д.).

Замечания учителей.

Баловался на уроке, мешал учителю, списывал, играл мобильным телефоном, не выполнил домашнее задание – все замечания учителей, которые они хотели донести до вашего сведения, будут собраны на одной странице.

Сообщения классного руководителя.

Быть всегда в курсе событий школы и своего класса поможет доска объявлений классного руководителя: «В четверг, 8 сентября, в 19.00 родительское собрание»; «В понедельник, 12 сентября, идем на экскурсию»; «В пятницу, 16 сентября, фотобиблиотечка».

Домашние задания.

Сегодня ничего не задали? Или забыл (не успел) записать? В данных ситуациях или если ребенка не было в школе по какой-то причине, отпадает необходимость обзванивать одноклассников и учителей. Все домашние задания, которые необходимо сделать, уже доступны вам для просмотра с помощью нашей системы.